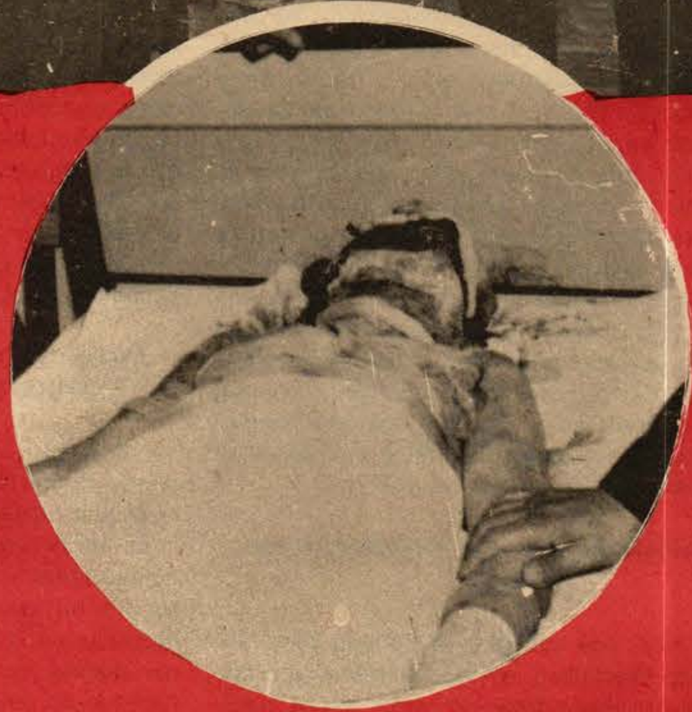
HALKIN SESİ

11 Kasım 1975
250 kuruş
31

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!



ZONGULDAK KÖMÜR OCAKLARINDA 35 YILDA 3000 ÖLÜ



İŞ CİNAYETLERİ SON BULMALIDIR !

TÜRKİYE-İRAN ORTA
VE ÜÇÜNCÜ D

Türkiye-İran ortak bildirisi yayınlandı. Bildirinin bir çok noktası üçüncü dünya ülkelerinde gittikçe gelişmekte olan eğilimleri yansıtıyor. Bu noktalara kısaca göz atmak istiyoruz.

HİNT OKYANUSU VE KÖRFEZDEKİ BÜYÜK DEVLET HEGEMONYASINA KARŞI TUTUM

Her iki ülke **Hint Okyanusunun büyük devletlerin rekabetinden, gerginlik ve askeri tırmanmadan arınmış bir barış bölgesi haline getirilmesini** desteklediklerini belirtiyorlar. Sömürü, baskı ve savaşın esas kaynakları olan iki süper devletin Hint Okyanusundaki hegemonya yarışmasına karşı çıkılması, hiç şüphesiz hem bölge halklarının, hem bütün dünya halklarının yararınadır.

Her iki devlet, **İran Körfezine dış müdahale olmasına** karşı çıkıyorlar ve **körfez ülkelerinin işbirliğini** savunuyorlar. Bu nokta da ellerini körfezin meselelerine uzatan iki süper devletin zararına ve körfez ülkeleriyle halklarının yararınadır. Nitekim son yıllarda Körfez de bulunan ülkelerin tümü arasında bu konuda gittikçe güçlenen bir dayanışma gelişmektedir. Gerek ABD denetiminin, gerekse SSCB denetiminin güçlü olduğu Körfez ülkeleri, gittikçe birbirine yaklaşıyorlar ve yabancı müdahaleye karşı çıkıyorlar. Bu gelişme, Körfez ülkelerinin bağımsızlık mücadelesini güçlendirmek yanında, Körfez halklarının devrim mücadelesinin de yararınadır. Devrimin en büyük düşmanları olan iki süper devlet ne kadar tecrit olursa, devrim mücadelesi o derece güçlenir. Çünkü devrimin düşmanları küçülmekte ve zayıflamaktadır. Şah rejimi, körfez halkları için süper devletlere göre çok daha küçük bir düşmandır. Küçük köpek, halkların baş düşmanları olan ayılara ne kadar çok saldırırsa, o kadar iyidir.

Her iki ülke, **Kıbrıs'ın bağımsızlık ve toprak bütünlüğünü** doğruluyorlar. Bu ifade, **lafta kalsa** ve dolaylı olsa dahi diplomatik alanda Kıbrıs'ın işgaline, bu ülkenin bağımsızlığının yok edilmesine ve taksim edilmesine karşı bir tavrı ortaya koymaktadır. İşgal ve taksim, uluslararası planda o derece mahkum olmuştur ki, Türkiye hakim sınıfları bu tür ifadelerin altına sürekli olarak imza atabiliyor. Diğer taraftan bildiri, Kıbrıs meselesinin, Kıbrıs'ın Türk ve Rum toplumları arasındaki **görüşmeler** yoluyla çözülmesini desteklemekte ve çözümün **her iki tarafça kabul edilebilir** olması gerektiğine işaret etmektedir. Bu nokta da, belli bir çözümün zorla dayatılmasına karşıdır ve İran'ın isteği üzerine bildiriye konduğu açıktır. Buna karşılık ortak bildiri, Kıbrıs'ın meselesine müdahale ederek **coğrafi federasyonu** savunuyor. Böyle bir şeye karar vermek, doğrudan doğruya Kıbrıs'a ait bir meseledir. Türkiye ile İran'ın bu konuya müdahale etmeye hakları yoktur.

«ULUSLARARASI YENİ EKONOMİK DÜZEN» İSTEĞİ

Her iki taraf, **hak eşitliği ve milletlerin kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliklerine saygı gösterecek yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması** hususundaki hayati ihtiyacı açıklıyorlar. Bilindiği gibi bugün **yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması** isteği, üçüncü dünyanın ekonomik alandaki temel isteğidir. Bu istekten en çok korkanlar, özellikle iki süper devlettir. Çünkü iki süper devlet, eşit olmayan değişim, sermaye yatırımı ve kredi gibi yollarla üçüncü dünya ülkelerini soymaktadırlar. **Dünyada yeni bir ekonomik düzen** isteği, üçüncü dünya ülkelerinin dünyanın en büyük vurguncu ve tefecilerine karşı bir başkaldırmasıdır. **Hak eşitliği ve doğal kaynaklar üzerindeki egemenlik haklarının** savunulması da, dünyanın en büyük yağmacıları olan iki süper devletin ortaklaşa bastırmak istedikleri taleplerdendir.

Bütün bunlara ek olarak Türkiye ve İran, **hammadde ihraç eden ülkelerin çabalarının** önemine **dikkat çekiyorlar ve hammadde için adil fiyat** istiyorlar. Bilindiği gibi, uluslararası ticarette hammadde fiyatları, sanayi ürünlerinin fiyatlarına oranla sürekli olarak **düşmektedir. Böylece başta iki süper devlet olmak üzere gelişmiş kapitalist ülkelerin üçüncü** dünya üzerindeki sömürüsü zamanla daha da ağırlaşmıştır. Bu durum, ABD kadar SSCB'nin de işine gelmektedir. Her ikisinin hammadde soygunu rakkamlarla ortaya konuyor. Hammadde üreten ülkeler, bu soygun ve talana karşı birleşiyor ve emperyalistlere önemli darbeler indiriyorlar. Petrol üreten ülkelerin bu konuda verdikleri mücadele, en çarpıcı örnektir. Bu mücadele, emperyalist sistemde önemli kargaşalık, sarsıntı ve bölünmelere yol açmış ve kapitalist ülkelerdeki devrimci mücadeleyi güçlendirmiştir. Aynı şekilde çeşitli hammaddeler üreten ülkeler birleşiyor ve örgütler kuruyorlar. Bu örgütler, uluslararası yağmacılara karşı üçüncü dünya ülkelerinin kurduğu bir çeşit sendikalardır. **Türkiye ve İran**, yayınladıkları bildiri ile hammadde üreten yoksul ülkelerin **adil fiyat** isteklerini destekliyor ve bu ülkelerin **satın alma güçlerinin istikrara kavuşması** talep ediyorlar. Çünkü hammadde fiyatlarındaki dalgalanmalar, çoğu zaman üçüncü dünya ülkelerinin zararına oluyor, hatta dış ticareti bir iki hammaddeye bağlı yoksul ülkelere bazen ağır darbeler inmesine yol açıyor.

Türkiye-İran ortak bildirisinin uluslararası ekonomik düzenle ilgili talepleri, esas olarak iki süper devlet başta olmak üzere bütün emperyalistlerin sömürü alanlarının daralmasına ve emperyalist yağmanın dizginlenmesine hizmet etmektedir. Sömürü alanının daralması ve yağmanın dizginlenmesi, emperyalist sistemi zayıflatan, emperyalizmin buhranını derinleştiren ve emperyalistler arası çelişmeleri keskinleştiren gelişmeyi hızlandırır ve dünya devrim cephesini güçlendirir.

ÜÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİ ARASINDAKİ EKONOMİK İŞBİRLİĞİNDEN YANAYIZ

Son bir nokta da İran'ın Türkiye'ye verdiği 1,2 milyar dolar (18 milyar lira) kredidir. Bu Kredi, İran'ın transit nakliyatını kolaylaştıracak kara ulaştırması ve liman tesisleri vb. alanlarına yatırılacaktır. Bugünkü iktidarın niteliği yüzünden bütün diğer krediler gibi bu kredide, Türkiye emekçilerinin ekonomik ihtiyaçlarına hizmet etmiyen bir ekonomi politikasının emrine verilecektir. ABD veya SSCB kredilerinden bu bakımdan büyük bir farkı yoktur. Ancak bu kredinin, başka bir yönden iki süper devletten alınan kredilerden çok büyük bir farkı vardır. O da Türkiye üzerinde hegemonya kurması söz konusu olmayan bir ülkeden gelmesidir.

Revizyonistler, 10 milyar liralık Sovyet kredisinin Demirel'in «imdadına yetiştiğini» kendi ağızlarıyla itiraf ediyor, hem de bu «imdada yetişmeyi» var güçleriyle alkışlıyorlardı. Revizyonistlere göre, bu krediler alt yapıyı ve sanayii güçlendireceği ve işçi sınıfını geliştireceği için desteklenmeliydi. 18 milyar liralık İran kredisi de aynı niteliktedir. Fakat revizyonistler büyük gürültü koparıyorlar. Çünkü onların esas meselesi, Türkiye'de Rus sosyal-emperyalizminin denetim ve tahakkümünün artmasıdır. Onlar, Türkiye ve İran'ın Rusya ile ekonomik ilişkilere girmesini, bu ülkeler üzerinde Moskova'nın denetiminin artması için destekliyorlar. Fakat iş, bu iki üçüncü dünya ülkesi arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişmesine gelice, yaygarayı basıyorlar. Madem İran'la ekonomik ilişki kurmak o kadar kötü bir şeydir, bunu en başta Moskova'daki efendilerine anlatsalar ya! Bugün İran'ın ekonomik alanda en geniş ilişki kurduğu ülkelerden biri Sovyetler Birliği'dir.

Biz, **ilke olarak** yoksul ve geri ülkeler arasındaki ekonomik yardımlaşmaları ve işbirliğini olumlu karşılıyoruz. Çünkü bu işbirliği, iki süper devletin bu ülkeler üzerindeki ekonomik denetimlerini ve siyasi baskılarını zayıflatmaktadır. Biz Türkiye'nin iki süper devletin önünde yerlere kadar eğilmesinden ve emperyalistlere avuç açmasındansa, İran gibi ülkelerden kredi almasını yeğleriz. İlkemiz budur. Fakat elbette her somut olayı üçüncü dünya ülkelerinin karşılıklı yararı ve yurdumuzun ihtiyaçları açısından inceler ve eleştiririz. Bu eleştirimiz, iki süper devletin, hegemonya emelleri açısından değil, emekçi halkımızın menfaatleri ve üçüncü dünya ülkeleri arasındaki birliğin güçlenmesi açısındandır.

REVİZYONİSTLERİN HEDEFİ NE ŞAH'TIR, NE DE DEMİREL!

Türkiye-İran bildirisinin olumlu sayacağımız noktaları özetle bunlardır. Bu noktalar ne dereceye kadar uygulanır, ayrıca tartışmaya değer. Fakat gene de bir eğilimin yansıdığı açıktır. Biz, özellikle bildirideki bu olumlu noktalara dikkat çekmek istedik. Çünkü revizyonistler, büyük bir gürültü kopararak Türkiye ve İran arasındaki yakınlaşmaya saldırıyorlar. Onların hedefi, ne Şah'tır, ne de Demirel'dir. Onların tek hedefi, üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşmaları baltalayarak sosyal emperyalizmin bu ülkeler üzerindeki denetimini güçlendirmektir. Revizyonistler, bu tutumlarıyla ister istemez ABD emperyalizmini de desteklemiş oluyorlar. Zaten Kremlin'deki efendileri, üçüncü dünyadaki bağımsızlık eğilimlerine karşı her noktada ABD emperyalizmi ile işbirliği halindedir. Hammadde, doğal kaynaklar, kara suları, uluslararası yeni ekonomik düzen gibi meselelerde dünyanın iki büyük soyguncusu daima eleledir. Onlar üçüncü dünya ülkelerinin köle olarak kalması noktasında daima beraberler. Aralarındak çatışma, bu ülkelerin kimin kölesi olacağı noktasındadır.

Rus sosyal-emperyalistlerinin resmi organı İzvestiya Demirel'i övüyor. Yeni Çarların, İran Şahı il olan ilişkileri de zaman zaman çok sıcak dönemle yaşadı. Her iki ülkenin revizyonistleri sosyal emperyalist efendilerine yaklaştıkları zaman, Şah'ın d Demirel'in de kasaplığını ve zalimliğini örtbas et mek için bin dereden su getiriyorlar. Fakat iş, ik küçük ülkenin yaklaşmasına geldi mi, bir yaygara dır kopuyor. Revizyonistler, Kissinger geldiği za man bile bu derece gürültü etmiyorlar. Çünkü AB ile ilişkide Türkiye'nin kölelik niteliği değişmiyo Onların korktukları, üçüncü dünya ülkelerinin birleş mesi ve süper devletlerin denetim ve tahakküm için şartların gitgide zorlaşmasıdır.

Türkiye ve İran devrimcileri, başlarında buluna zalim ve sömürücü iktidarların niteliğini hiç bir za man şaşırmadılar ve şaşırmazlar. Çünkü onların pu sulalarını ayarlayan sosyal-emperyalist bir efendile ri yoktur. Bu sebeple devrimciler, faşist iktidarları niteliğini hiç bir zaman unutmazlar. Zaten her gü yaşadıkları sınıf mücadelesi, göğüs gerdikleri faşis zulüm buna imkan vermez. Çünkü devrimciler, re vizyonistler gibi burjuvazinin koynunda yatmıyorla 12 Mart faşizminin verdiği koltuk değnekleri ile ayakta durmuyorlar.

K BİLDİRİSİ
NYA

Eğer Şah'ın ve Demirel gibi gericilerin yıkılmasını, Türkiye ve İran halklarının demokrasiye, bağımsızlığa, özgürlüğe kavuşmasını istiyorsak, eğer bu ülkelerin halklarının devrimle kurtulmalarını istiyorsak, iki ülke arasındaki yakınlaşmaya düşman değiliz. Üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşma ve birleşmeler, başlarında ne kadar faşist iktidarlar olursa olsun, son kertede iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist kampın zayıflamasına hizmet eder.

Marksist devrimciler, Demirelin ve Şah'ın temsil ettiği faşist iktidarlara karşı Türkiye ve İran halklarının devrimci mücadelesinin en ön saflarında kararlı olarak yer alıyorlar, Dofar halkının mücadelesini destekliyor, ezilen Kürt milliyeti üzerindeki zulme karşı her iki ülkedo mücadele ediyorlar. Marksistler, aynı zamanda Şah'ı ve Demirel'i iki süper devlete karşı atacakları her adımda destekliyorlar, iki süper devlete karşı mücadeleyi devrim hedefine bağımlı kılıyorlar. Marksistlerin siyaseti, bir bütün olarak devrimci ve enternasyonalisttir.

DEVRİM İSTİYORSAK İKİ SÜPER DEVLETİ ZAYIFLATAN HER HAREKETİ DESTEKLEMELİYİZ

Devrımcilerin bakış açısı, kendi ülkelerinin devrlmi ve dünya devrimidir. Bu bakış açısı, Sosyal emperyalizmin uşağı revizyonistlerin ve ABD uşağı faşistlerin tam zıddıdır. Bu bakış açısı, dünyanın ve kendi ülkemizin Marksizm-Leninizm ışığında doğru bir tahliline dayanır. Devrımcilerin siyasetleri, sosyal emperyalizmin menfaatleri veya duygusal öfkeler üzerine değil, devrim amacına yönelen bu tahlil üzerine oturur. Eğer Şah'ın ve Demirel gibi gericilerin yıkılmasını, Türkiye ve İran halklarının demokrasiye, bağımsızlığa, özgürlüğe kavuşmasını istiyorsak, eğer bu ülkelerin halklarının devrimle kurtulmalarını istiyorsak, iki ülke arasındaki yakınlaşmaya düşman değiliz. Üçüncü dünya ülkeleri arasındaki yakınlaşma ve birleşmeler, başlarında ne kadar faşist iktidarlar olursa olsun, son kertede iki süper devlet başta olmak üzere emperyalist kampın zayıflamasına hizmet eder. İki süper devletin bölgedeki denetimlerinin zayıflaması, devrimin yararınadır. Çünkü Türkiye ve İran devrimlerinin en büyük düşmanları, devrimlerin yolunu kesen en azılı haydutlar iki süper devlettir. Bu ülkeler, iki süper devletin denetiminden ne kadar uzaklaşırsa, halkların devrim mücadelesi o kadar güçlenir.

Bir çok kimse, «nasıl olur da iki gerici iktidarın birbirine yaklaşması devrimin yararına olabilir» diye düşünüyor. Buna şöyle cevap verebiliriz: **Dünya gericiliğinin merkezi olan iki soyguncu ve zalimin tecrit olmasına hizmet ettiği için.**

Meseleye bütün dünya çapında değil, Türkiye ve İran sınırları içinde baktığımız zaman doğru siyasetler tesbit edemeyiz. Türkiye ve İran halklarının devrim yapmak için yıkacakları iktidarlar, Demirellerin, Şahların iktidarlarıdır. Ama onları yıkmak, iki süper devletle bu iktidarlar arasındaki çelişmeleri derinleştiren bir siyaseti, halk yığınlarının mücadelesi ile birleştirdiğimiz zaman mümkün olur.

Peki nasıl olur da iki süper devletle, üçüncü dünya ülkelerinin başındaki gerici iktidarlar arasında çelişme olmaktadır, bu iktidarlar emperyalizmin işbirlikçisi değiller midir? **Evet işbirlikçileridir. Fakat emperyalistlerle işbirlikçiler arasında da çelişmeler vardır ve bu çelişmeler bugün bütün dünyada hızla şiddetlenmektedir.** Bunun yaşadığımız dünyada sayısız örneği görülüyor. Çünkü iki süper devletle üçüncü dünya ülkelerinin hakim sınıfları arasındaki çelişmeler maddi temellere dayanıyor. Mesela Şah, petrol fiyatlarını yükseltmek isteyen petrol ülkelerinin başında gelmektedir. Petrol Üreten Ülkeler Örgütü'nün (OPEC) bu konuda izlediği politikanın, 1973 Ekim Savaşından beri emperyalist dünyaya ne kadar önemli darbeler indirdiğini ve hâlâ emperyalistlerle bu ülkeler arasında ne kadar keskin çelişmelere yol açtığını yaşıyoruz, görüyoruz. Aynı şekilde İran, Hint Okyanusu ve İran Körfezinde iki süper devletin hegemonya yarışına karşı çıkıyor, bu konuda bölge ülkeleriyle birleşiyor. Bu olayları inkar etmeye imkan var mıdır? Şah, emperyalizmin işbirlikçisi ve kendi ülkesinin zalim ve eli kanlı bir sömürücüsüdür, ama bu niteliği, onun iki süper devletle çelişen menfaatlere sahip olmasını engellemiyor.

Bu konuyu bir örnekle açmaya çalışalım. Yanında 20-25 işçi ve çırak çalıştıran bir atölye sahibi, iki-üç bin işçi çalıştıran bir fabrika patronuna göre zulmün çok daha ağır ve ilkel biçimlerini uygular. Yanında çalışanları döver, bazen ücret dahi vermez, en ağır şekilde çalıştırır, hiç bir sosyal hak ve güvenlik söz konusu değildir Atölye ve küçük iş yerlerinde çoğu zaman orta çağın koyu zulmü uygulanır. Fakat bu küçük atölye sahibi ile mücadele dışında bir şeyi göremiyen bir işçi, işçi sınıfının kurtuluş davasına yararlı olamaz. Çünkü o atölyedeki sömürü ve zulmün son bulması, en başta büyük patronların ve ağaların düzeninin yıkılmasına bağlıdır. Hatta küçük atölye sahibinin bu büyük patronlara karşı mücadelesini desteklemek işçi sınıfının yararınadır.

Durum, dünya çapında ele alındığı zaman da aynıdır. Eğer Şah gibi gaddar «atölye sahipleri» ile mücadeleyi, dünyanın büyük patronları ile mücadele ile birleştirmezsek, Şahın faşist diktatörlüğünü de yıkamayız. Çünkü süper devletler tecrit edilmediği sürece, İran devrimini boğacaklar ve bu ülkenin başına yeni Şahlar geçirebileceklerdir. Türkiye için de durum aynıdır.

UÇÜNCÜ DÜNYA ÜLKELERİNİN DESTEKLENMESİNİ DEVRİM HEDEFİNE BAĞIMLI KILMALIYIZ

Üçüncü dünya gerçeği, parmağını herkesin gözüne sokmaktadır. Bu olayı görmemek için kör olmak gerekir. İki süper devlet, kendi uşakları vasıtasıyla dünya halklarının gözünü kör etmeye çalışıyor. Üçüncü dünya devletlerindeki bağımsızlık eğilimi, yaşadığımız dönemin en önemli olaylarından biridir. Bu eğilim gittikçe güçlenmektedir. Çünkü dünya halklarının mücadelesi güçleniyor ve emperyalizmin çöküşü hızlanıyor. Üçüncü dünya, bu olayın bir ürünüdür.

Türkiye-İran bildirisine yansıyan tutum ile Türkiye'nin üçüncü dünya ülkeleriyle bundan bir kaç yıl öncesine kadarki ilişkilerini karşılaştıralım. Eskiden haddine mi düşmüştü ki, Türkiye büyük devletlere karşı çeşitli konularda tavır alsın veya yeni bir ekonomik düzen istesin? Türkiye, üçüncü dünya devletlerindeki bağımsızlık eğilimini en arkadan izleyen bir ülkedir. Fakat o da bu tarihi eğilimin dışında kalamazdı ve bundan sonra da kalmıyacaktır. Üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesi ve yakınlaşması süreci önümüzdeki yıllarda daha da hızlanacaktır. Her iki büyük patronun denetimi altındaki ülkeler de, gittikçe birbirlerine yaklaşıyorlar ve iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadele noktasında buluşuyorlar.

Her gelişme gibi bu gelişme de içinde ters yöndeki eğilimleri de barındırıyor. İki süper devlet, bütün güçleriyle bu gelişmeye direniyorlar ve elbet bazen başarı da kazanıyorlar. Bu sebeple üçüncü dünya olayını sona ermiş bir süreç olarak değil, devam eden bir süreç olarak görmek gerekir. Buna bağlı olarak üçüncü dünya bitmiş, mükemmel bir olay olarak ele alınmamalı, somut olarak bütün yönleriyle kavranmalıdır. Hem olumlu hem olumsuz eğilimleri görmeli, fakat hakim eğilimin olumlu yönde olduğunu tesbit etmeliyiz. Üçüncü dünya ülkeleriyle birleşmek, nihai bir amaç değil, devrime hizmet eden ve gerçeğe dayanan devrimci bir siyasettir. Gerçek kurtuluş ve tam bağımsızlık, ancak ve ancak halk iktidarı ile sağlanabilir.

Üçüncü Dünya konusunda oportünist tutum, halkların devrim ihtiyacının reddedilmesidir. Hiç bir üçüncü dünya ülkesi, devrim yapmaksızın iki süper devletin denetiminden adım adım uzaklaşarak tam bağımsızlığa ulaşamaz. Aksini iddia edenler daima modern revizyonistler olmuştur. Bir ülkenin tam bağımsızlığa kavuşması, son tahlilde bir devrim meselesidir. Ancak proletarya önderliğindeki halk iktidarı, tam bağımsızlığı sağlayabilir ve durmaksızın sosyalizme geçebilir. Bu sebeple Türkiye ve İran'ı bağımsızlığa kavuşturacak biricik yol halk devrimidir. Her iki ülke halkının meselesi, bağımsızlığı devrimle kazanmaktır. Devrimci mücadele, ancak iki süper devleti tecrit eden, iki süper devlete karşı her eğilimi destekleyen bir politika ile birleştirilirse zafere ulaşabilir.

Marksist devrimciler, Demirel'in ve Şah'ın temsil ettiği faşist iktidarlara karşı Türkiye ve İran halklarının devrimci mücadelesinin en ön saflarında kararlı olarak yer alıyorlar. Dofar halkının mücadelesini destekliyor, ezilen Kürt milliyeti üzerindeki zulme karşı her iki ülkede mücadele ediyorlar. Marksistler, aynı zamanda Şah'ı ve Demirel'i iki süper devlete karşı atacakları her adımda destekliyorlar. iki süper devlete karşı mücadeleyi devrim hedefine bağımlı kılıyorlar. Marksistlerin siyaseti, bir bütün olarak devrimci ve enternasyonalisttir.

Revizyonistlerin siyaseti ise Marksistlerin tam tersidir. Revizyonistler, Türkiye ve İran halklarına karşı Demirel ve Şah ile işbirliği halindedirler. Revizyonistlerin en korktukları şey, halkların devrim yaparak kendi kaderinin efendisi olmasıdır. Türkiye ve İran devletlerinin iki süper devletin hegemonyasına karşı mücadelelerinde ise, revizyonistler süper devletlerin ve özellikle efendileri olan sosyal-emperyalizmin safındadırlar. Yani revizyonistlerin siyaseti, her meselede devrime karşı çıkmak ve sosyal emperyalizmin yayılma emellerine hizmet etmektir. Çünkü yukardaki iki siyaset birbiri ile uyum içindedir. Revizyonistlerinki sınıf işbirliği ve sosyal emperyalizme yardakçılık siyasetidir.

İki süper devleti tecrit görevini ve bu amaçla üçüncü dünya ülkelerinin birleşmesini kararlı olarak desteklemeliyiz. Bu tavır, dünya şartlarının Marksist tahliline dayanır. Buna cesaret edemiyenler, devrim değil, ancak yaygara yaparlar.

Kömür ocağı değil, can pazarı

Patronların kârları için 13 işçi kardeşimiz daha can verdi

Ereğli Kömür İşletmelerine bağlı Karadon ocağının Acılık ayağında 28 Ekim akşamı meydana gelen patlamada, ölü sayısı 13'e yükselmiş bulunuyor. Patlama yerinde 2 işçi derhal ölmüş, 2 işçi kaybolmuş, 10 işçi ise ağır yaralanmıştı. Yaralı işçiler, cankurtaran yokluğundan hastaneye kamyonlarla taşındılar. Dördü yolda öldü. Beşi hastanede can verdi. İkisi ise daha sonra ocakta ölü olarak bulundu. Gazetelerde ölen işçiler, işçilerin isimleri listeler halinde yayınlandı. Ama aslında işçiler öylesine yanmışlardı ki, tek tek ölüleri tanımak mümkün değildi. Cesetlerden beşi, toplu olarak gömülmeleri için beş aileye teslim edildi. Bir başka kömüş işçisi, kardeşi olduğunu sandığı bir ağır yaralıyı tanıyabilmek için, bütün gece hastanede başında bekledi. Ama yaralı tanınamadan ölüp gitti.

13 işçinin hayatına malolan bu olaydan sonra yetkililer, inanılmaz bir vurdumduymazlıkla, böyle «kaza»ların «olağan» olduğundan dem vurmaya devam ediyorlar. Zonguldak Maden İşçileri Sendikasının 50.000 üyesi var. Sendika Türk - İş'e bağlı. Genel başkanı Mehmet Tezer, Zonguldak CHP il yönetim kurulu üyesi ve Ecevit'in yakın adamlarından. Çıt çıkmıyor sendikadan bu ölümler karşısında. Nasıl çıkabilir ki? Olaydan daha birkaç gün önce işçiler, Acılık ayağında grizu olduğunu, can güvenliklerinin bulunmadığını ve çalışmak istemediklerini söylediklerinde, Mehmet Tezer ve diğer sendika yöneticileri, işçileri **tahriklere kapılmakla** suçlamışlardır! MC hükümeti sözcüleri, E.K.İ. yöneticileri ve CHP'li sendika yöneticileri, şimdi elbirliğiyle olayı unutturma çabası içindedirler.

Zonguldak havzasında bu kaçıncı iş cinayeti? On binlerce işçinin çalıştığı bu bölgede, çökmelerin yangınların, patlamaların ve ölümlerin ardı arkası gelmez.

E. K. İ. işvereni, kârını artırmak için toplam ücretleri artırmaksızın üretimi artırmaya bakar: Bunun için Ereğli'de üretim habire yoğunlaştırılır. Maliyeti artırmasın diye hiç bir güvenlik tedbiri yoktur ocaklarda. Ve bu şartlarda üretimi artırmak için, ocaklar hep damarların daha derinine götürülmekte, işçiler daha derinlerde çalışmaya zorlanmaktadır, yani daha tehlikeli bölgelerde.

100 arkadaşımızın ölmesini bir tesadüf önledi

Ereğli Kömür İşletmesi Karadon Bölgesinde 13 işçinin ölümü ile sonuçlanan grizu patlamasından sonra, 16 - 24 vardiyasında çalışan işçilerden biri ile konuştuk. İşçi arkadaş olayı şöyle anlattı:

«Ben patlamanın olduğu 16 - 24 vardiyasında bulunuyordum. Saat 19.00 sıralarında yerin 320 metre altında çalışıyordum ki, kuvvetli üfleme biçiminde bir rüzgâr esti. Aradan bir dakika geçmeden ikinci bir üfleme daha oldu. Degaj (çöküntü) olduğunu zannettim. Arkadaşları telefonla aradım. Telaşla ve korku içinde bana sağ-doğu Acılık ayakta büyük bir patlamanın meydana geldiğini haber verdiler. Olay yerinden 2000 metre kadar uzakta bulunuyordum. Aceleyle ocaktan çıktım. Yukarda herkes bir yana koşuşuyordu. Geri dönerek 400 metreyüze kadar indim. Bir şey göremedim ve tekrar yeryüzüne çıktım. O zaman bir çok ölü ve yaralının yanında iki arkadaşımızın kayıp olduğunu öğrendim. Yaralı ve ölüler ambulans olmadığından kamyonlarla Zonguldak SSK Hastahanesine kaldırıldılar.»

— Olayın olacağına dair önceden bir bilgi var mıydı?

«Vardı. Çünkü patlamanın bulunduğu bölgede daha önce yangın başlamış, kontrol altına alınabilmesi için toprak baraj inşa edilmişti. Beton baraj yapılabilmesi için en az 24 saat bekleme devresine girildi. Ancak bu sürenin dolmasından sonra da baraj yapılmadı. Eğer ocak mühendisinin yarın yaparız, biraz daha bekleyelim demesiyle barajın yapılması tesadüfi bir şekilde gecikmeseydi, tahlisiyede çalışan 100 işçi arkadaşımız büyük bir facia ile karşı karşıya gelebilirdi.»

— Yaralıların hastahaneye kamyonlarla kaldırılması ölüm oranını yükseltiyor. Bu konuda hiçbir tedbir alınmıyor mu?

«Aslında böyle durumlarda en az 4 - 5 ambulansın hazır bekletilmesi gerekirken, hiç biri yoktu.»

100 KİŞİ DE ÖLEBİLİRDİ BİNLERCE KİŞİ DE ÖLEBİLİR

28 Ekim akşamı meydana gelen patlamada ölen işçilerin 7'si kurtarma ekibindendi. Patlamanın meydana geldiği yerde kömür damarlarının yanmakta olduğu, olaydan üç gün önce tesbit edilmişti. Kurtarma ekibi ve diğer işçiler, sürekli bir yanmanın görüldüğü bir yerin bu kadar yakınında ne arıyorlardı.

Zonguldak ocaklarında yangın başgösterdiğinde tek yapılan iş, yanan yeri ilkönce kilden bir barajla kapatmak, böylece havayla temasını kesmek ve çıkan gazın havayla karışıp patlamasını önlemeye çalışmaktır. Kilden barajın yapılmasından en az 24 saat sonra, ilerdeki bir patlama ihtimaline karşı betondan bir mukavemet barajı yapılır. Aslında başgöstermiş olan yangın, bu 24 saat içinde kendi oksijenini tüketmemiş olabilir, yani patlama tehlikesi kuvvetle devam ediyor olabilir. Zonguldak havzasında her taraftan örüldükleri halde toprak çatlaklarından hava aldıkları için içten içe yanmaya devam eden birçok galeri vardır.

28 Ekim akşamı ölen işçiler, kil barajın örülmesinden 26 saat sonra, beton barajı örmeye başlamak için **ocağın içinde**, kil barajın 200 metre **yakınında** bekliyorlardı. Ölenlerden bazıları ise, kil duvarı çok yakından kontrol ediyorlardı. Eğer beton barajı yapma işi başlamış olsaydı, ölü sayısının 100'ü aşması mümkündü.

Kurtarma ekiplerinde çalışanların özel bir eğitimden geçirilmeleri gerektiği halde, bu eğitim hemen hiç yapılmamakta, basın ve TRT gibi ziyaretçiler geldiklerinde göstermelik olarak eğitim odalarına alınmaktadırlar.

Gene bu gibi tehlikeli durumlarda giyilmesi gereken amyant elbiselerden verilmemektedir. Ocaklardaki yangın ve patlama olaylarındaki ölümlerin esas nedeni, ciddi yanıkları ve bizzat Zonguldak SSK hastanesi yetkililerinin belirttiğine göre, amyant elbiselerin ve diğer araç ve gereçlerin bu yanıkları önlemesi pekâlâ mümkündür.

Son on yıl içinde havzada 80 - 90 kadar baraj kapatma işlemi yapılmıştır ve son olayın da gösterdiği gibi, aslında bunların hepsinin yapımı sırasında patlama tehlikesi mevcuttur ve ileride de mevcut olmaya devam edecektir. 28 Ekim günü cereyan eden olaya çok benzeyen bir patlamanın 1955'te olduğu ve 55 işçinin öldüğü bildirilmektedir.

Zonguldak SSK hastanesi, gene bizzat hastane yetkililerinin belirttiklerine göre, çok geniş bir alan içindeki tek hastahanedir. Bir çok ocağa çok uzak kalmakta ve yarım saatten daha uzak mesafeden getirilen yaralıların ölüm oranı daha yüksek olmaktadır.

Şu sırada Zonguldak ocaklarında güvenlik tedbirleri, büsbütün kötü bir durumdadır. Çünkü MC hükümeti, birçok ilerici maden mühendisini çeşitli yerlere sürmüş, 157 ocak mühendisinin bulunması gereken bir çevre içinde sadece 60 mühendis bırakmıştır. Mevcut yetersiz yönetmeliklere göre dahi 250 işçiye bir mühendis verilmesi, işçi / mühendis oranı bunu aştığı takdirde bir de mühendis yardımcısı verilmesi gerektiği halde, halen bölgede 350 işçiye bir mühendis düşmekte, güvenlik tedbirleri alınamamakta ve denetlenememektedir.

Ocak mühendislerinin durumu da kötüdür. Ne devlet memuru, ne de işçi statüsündedirler. İş güvenlikleri yoktur. Ek ödenekleri MC hükümeti tarafından 3400'den 2400 liraya indirilmiştir ve birçoğu bu nedenlerle bölgeyi terkedip şehirlere gitmektedirler. İşçiler ise ocaklarda kalmakta ve ölmektedirler.

ORTA ÇAĞ KARANLIKLARIYLA FAŞİST ZULÜM İÇİÇE

Zonguldak madenlerinde çalışan işçiler, hep civar köy ve kasabalardan toplanır. Bir ayakları köydedir, bir ayakları madende. E.K.İ. yöne-

RESMİ RAKAMLARA GÖRE ZONGULDAK HAVZASINDA İŞ CİNAYETLERİ

Yıl	Grizu patlaması	Patlamalarda ölenler	toplam ölüm suyısı
1941 - 1950	4	121	757
1951 - 1960	5	107	869
1961 - 1970	6	?	689
1971 - 1974	4	37	292
1975 (bugüne kadar)			54

Bu rakamlardan da görüldüğü gibi son 35 yılda ocaklarda 3000 kadar emekçi iş cinayetlerinde can vermiş, kaza ve ölüm sayılarının azaltılmasında hiç bir gelişme gösterilmemiştir. Aynı yıllarda yaralı sayısı ise 178.000'i bulmaktadır.

ticileri, işçileri bölmek için bu durumu sonuna kadar kullanırlar. Aynı köyden gelenler, yakın akrabalar, hep aynı ocakta çalıştırılırlar. Tahlisiyeciler (kurtarma ekipleri), kazmacılar, lağımcılar hep aynı köylülerden seçilir ve aralarına «yabancı» sokulmaz. İşletmede koyu bir faşist zulüm hüküm sürer. İşçilerin dışardan gelenlerle, gazetecilerle konuşmasına izin verilmez. Ocakların ve işçilerin gerçek durumu, resmi demeçlerde «tedbirlerimiz vardır... modern araçlarımız vardır... nezaretçilerimiz vardır» gibi laflarla örtbas edilir. On binlerce işçiyi kontrol altında tutmak için alınan bütün tedbirlere rağmen, bazan canına tak der işçilerin. O zaman derhal jandarma ve ordu birlikleri sevkedilir bölgeye. Ta Osmanlı zamanından beri, büyük işçi hareketleri nin ordu marifetiyle, kanla bastırıldığı bir yerdir Zonguldak yöresi.

«Yüz yıla yakın bir zamandır şehitler vererek mücadele eden Zonguldak kömür İşçilerinin 1965 Martında başlattığı grev, işçi sınıfımıza örnek oldu. Grevin bütün yurda yayılma ihtimali belirince, hükümet 40 bin işçinin katıldığı mücadeleyi ezmek için, Kozlu'ya iki piyade ve iki topçu bölüğü, çok sayıda deniz askeri ve polis yolladı. Bölgede sıkıyönetim ilan etti. Radyoya sansür koydu. Zonguldak «askeri harekat bölgesi» ilan edildi. Yollara barikatlar kuruldu. İşçilerin üzerinde jetler uçuruldu.

«İşçi sınıfımız, ABD komplosuyla kurulan hükümete (Ürgüplü hükümeti) Kozlu'da «Kahrolsun iktidar» şiarıyla cevap verdi. Bu şiar her yeri kapladı. İşçiler, üzerlerine ateş açan askeri birliklere karşı taşla, sopayla, kazma ve kürekle kendilerini savundular. Satılmış Tepe ve Mehmet Çavdar şehit düştü, birçok işçi yaralandı. Mücadelenin bastırılmasından sonra yüzden fazla işçi tutuklandı, 15 bin işçi polis kordonu altında köylerine dağılmaya zorlandı.» (TİİKP Savunması)

Osmanlı gitmiş Türkiye Cumhuriyeti gelmiş, CHP gitmiş DP gelmiş, AP gitmiş gene CHP gelmiş, maden işçilerinin hayatında pek bir şey değişmemiştir. Bürokrat burjuvazinin amansız sömürüsü, faşist baskılar, yeraltının karanlıkları ve orta çağın karanlıkları.... Türkiye emekçilerinin en fazla ezilen ve sömürülen kesimlerinden biri olan Zongludak yeraltı işçilerinin durumunda, halkımızı emperyalizmin, büyük burjuvazinin ve feodal kalıntıların sömürü ve zulmünden kurtaracak bir milli demokratik devrimin zorunluluğu bütün açıklığıyla görülmektedir.

İranlı öğrenciler "Kitle" dergisinin İranla ilgili yalanlarını cevapladılar



İstanbul'da bulunan İranlı öğrenciler, «Kitle» dergisine bir açık mektup yollayarak, TSİP revizyonistlerinin İran'daki revizyonist TUDEH partisini reklam etme çabalarını cevaplamışlardır. İranlı öğrencilerin bir nüshasını da dergimize yolladıkları açık mektubu aynen yayınlıyoruz.

«Derginizin 81. sayısında İran Tudeh Partisi hakkında bir yazı yazmışsınız. Bu yazıda Tudeh Partisi, İran işçi sınıfının partisi olarak gösterilmektedir. Bu tamamen gerçek dışıdır ve Tudeh Partisi İran işçi sınıfının partisi değildir. Biz İranlı devrimciler, aşağıda bu partinin siyasetini ve tutumunu açıklamaya çalışacağız.

«İran Tudeh Partisi 1963'den sonra, tamamen Sovyetler'in menfaatlerine hizmet eden ve siyasetlerini ona göre ayarlayan bir parti haline gelmiştir. Sovyetler'in, Şah ile olan ilişkilerine göre kimi zaman Şah'ı desteklemiş, kimi zaman da karşı çıkmıştır. Örneğin, 1963 senesinden itibaren bir kaç sene Şah ile Sovyetler'in ilişkileri iyiydi, bu dönemde Tudeh Partisi gerek Peyk İran Radyosu, gerekse yayın organları vasıtasıyla şahı alkışlıyordu. 5 Haziran 1963'de Tahran'da, Fomda Meşhed'de, Tebriz'de halk kitleleri ayaklanmış ve onbinlerce insan Şah'ı ve faşist rejimi lanetlemek, için sokağa dökülmüştü. Şah'ın ordusu ve komandoları bu eylemleri hunharca bastırmıştı. Tahran'da ölü sayısı onbine yaklaşıyordu. Diğer bölgelerde de yüzlerce işçi ve öğrenci ölmüştü. O sırada Şah ve Sovyetler'in arası iyi olduğu için Moskova Radyosu bu hareketin gerici olduğunu söyleyerek şahın tutumunu desteklemişti. Aynı şekilde Tudeh Partisi de bu eylemlerin gerici olduğunu söylüyor ve Şah'ın yanında yer alıyordu. 1963 yılının Haziran ayının radyo tutanakları ve Tudeh'in yayın organlarında bu açıkça yazılmış ve söylenmiştir. Sovyetler Birliği Şah ile ilişkileri iyi olduğu dönemde İran'a 100 milyon dolarlık silah ve elektrikli cop satmıştır. Bu işkence aletleri İran'lı devrimcilerin ve yurtseverlerin üzerinde kullanılmış ve birçoğunu sakat bırakmıştır. Tudeh Partisi eski Savak Başkanı General Tymur Bahtiyar ile de işbirliği yapmış ve onun görevinden ayrılarak Irak'a gitmesi üzerine bu işkenceciyi «halkın dostu» olarak ilan etmiştir. Tudeh Partisi'nin o zamanki Genel Başkanı olan Rıza Radmeneş, General Bahtiyar ile buluşmak için Irak'a gitmiş fakat bu ortaya çıktıktan sonra Tudeh Partisi yöneticileri susmayı tercih etmişlerdir. Revizyonist Tudeh Partisi, Sovyetlerin İran'dan satın aldığı hava gazını Batıya 4-5 misli pahalıya satmasının «halkın yararına» olduğunu söyleyerek bunu alkışlıyordu.

İki üç sene önce, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin Şah ile ilişkileri bozulunca Tudeh Partisinin de siyaseti değişti. Doğu Avrupa'nın revizyonist ülkelerindeki 50-60 kişiden meydana gelen Tudeh Partisi artık Şah'ın yıkılmasını istemektedir. Şahı bütün cinayetlerin sorumlusu olarak göstermektedir. Acaba iki üç sene önce İran ile Sovyetlerin ilişkileri iyiyken işlenen cinayetlerin sorumlusu Şah değilmiydi? Görülüyor ki Tudeh Partisi hiç bir zaman İran halkının menfaatini savunmamakta, tamamen Sovyetlerin çıkarlarına hizmet etmektedir. Sovyetlerin menfaati doğrultusunda Şah bazen iyi, bazen de kötü olarak tanıtılmaktadır.

Tudeh Partisinin çok güçlü olduğunu yazmışsınız. Bugün Şahın zindanlarında 40-50 bin tutuklu bulunmaktadır ve bunların en az yüzde 75'ini Marksizme ilgi gösteren ve halkının menfaatleri için mücadele eden insanlar meydana getirmektedir. Bunların çoğu İran'da bir işçi sınıfı partisi olmadığını söylemişler ve bunun kurulması için çalıştıklarını belirtmişlerdir. Tutuklular arasında Tudeh Partisinin üyesi olan dört kişiye bile rastlamanın imkanı yoktur. Bugün İran devrimcileri, Tudeh Partisinin tamamen Sovyet sosyal-emperyalistlerinin kuyruğuna takılmış olduğunu söylemektedirler. Aynı zamanda Tudeh Partisinin (Parti Doğu Avrupa'dadır) İran'daki sorumlusu Abbas Şahriyari'nin Savak yöneticilerinden olduğunun ortaya çıkması üzerine teşkilat İran'dan tamamen silinmiştir. Abbas Şahriyari 7 ay önce devrimciler tarafından öldürülmüştür. İranlı devrimciler yurtdışında da mücadelelerini sürdürmekte ve çeşitli derneklerde örgütlenmektedirler. İranlı öğrencilerin kurduğu yüzlerce dernek yurt dışında çalışmaktadır. Bu derneklerin temsilcileri her yıl toplanarak ortak kararlar alırlar. 1966'dan beri yapılan ve Avrupadan Asya'dakilere kadar çeşitli dernek ve örgütlerin katıldığı toplantılarda oybirliğiyle Sovyet sosyal-emperyalizminin ve Tudeh partisinin İran halkının düşmanı olduğuna karar verilmiştir. Bu kararlar konfederasyonun tutanaklarında mevcuttur.

Biz İranlı öğrenciler bu yazıyı gazetenizde yayınlamanızı istiyoruz. Böylece Tudeh Partisi hakkında okuyucularınıza vermiş olduğunuz yanlış bilgiler de açığa çıkmış olacaktır.

TSİP içindeki yurtseverler sosyal-emperyalizmin uşaklığını reddediyor

TSİP Denizli İl örgütü kurucularından Mehmet Eğribaşın, partisine gönderdiği istifa mektubunu yayınlıyoruz. Mehmet Eğribaş'ın mektubu, Denizli'de çıkan «Denizli» adlı mahalli gazetenin 22 Ekim tarihli sayısında yayınlanmıştır. Mektup aynen şöyledir.

«Halkımızın, işçi ve köylülerimizin kurtuluşuna öncülük yapacak devrimci bir siyasi örgüt olduğuna inanarak TSİP'e girmiştim. Denizli il örgütünde kurucu üye olarak görev almıştım.

«1 — Kuruldugu günden bu yana gördüm ki TSİP halkın devrimci mücadelesine karşı durmuş, işçi ve köylüden kopmuş, halkın haklı isteklerine bile sırt çevirmiş, onları pasifizme itmiştir.

«2 — TSİP, iki süper devletten biri olan Sovyet sosyal-emperyalizminin kucağına oturmuş, onun işbirlikçiliğini ve ajanlığını yapmaktadır. Bunun en açık örneği sizin, halkımızın bağımsızlık slogani olan «Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Türkiye» sloganını silmenizdir. Ayrıca yayın organlarınız Sovyet sosyal-emperyalizminin borazanlığını yapmaktadır. Genel Merkez yöneticileriniz iki süper devlete karşı bağımsızlık mücadelesi veren yurtseverlere ve devrimcilere devamlı küfretmektedirler.

«3 — İş, Toprak, Hürriyet sloganından 'toprak'ı çıkararak milyonlarca topraksız ve az topraklı köylünün toprak isteklerine karşı çıkıp devrimci işçi - köylü ittifakını, dolayısıyla devrimi reddediyorsunuz.

«4 — Faşizme karşı mücadeleleri provakasyon sayıyor, halkın faşizme karşı mücadelesini önlemeye çalışıyorsunuz.

«5 — Yukardaki sebeplerle işbirlikçi sermayenin ve toprak ağalarının sırada bekleyen yeni ajanı olduğunuz kanaatim kesindir. Ben halkın iktidarını ve yurdumuzun bağımsızlığını istiyorum. Bu yüzden partinizden istifa ediyorum.

Ne Amerika Ne Rusya - Bağımsız Türkiye
İş, Toprak, Hürriyet - Faşizme Nihayet

Mehmet Eğribaş

Troçki, manevralar, spekülasyonlar yapar, solcu pozu takınır, ama elinden geldiği kadar sağcılara yardım eder.

LENİN

Marksist Ustaların Işığında
KEMALİST DEVRİM-8

İnkarcılığın ideolojik kaynağı ve em

Tasfiyecilerin Kurtuluş Savaşını inkar etmeleri, belli bir ideolojiye, belli bir sınıfsal tutuma dayanmaktadır. Esasen mesele, bu sınıf tutumunu ve ideolojiyi ortaya çıkarmak ve yenmektir. Çünkü tasfiyecilerin tarihi ele alışları diğer bütün meselelerdeki tutumlarıyla uyum halindedir. Her alandaki görüşleri birbirleriyle tutarlıdır ve belli bir ideolojiden kaynaklanmaktadır. Bu ideoloji Troçkizmdir, revizyonizmin bir türüdür. Bu ideoloji, dünyanın her yerinde karşı-devrime hizmet etmiştir.

Bugün Troçkizm her yerde 4. Enternasyonal (Troçkistlerin Enternasyonali) bayrağı altında ortaya çıkmıyor. Çünkü Troçkizmin maskesi düşmüş ve devrim düşmanı yüzü görülmüştür. Bu sebeple Troçkizm, bir çok yerde Marksist-Leninist bir kisveye bürünüyor. Revizyonizm ve onun bir türü olan Troçkizm, emperyalizm ve burjuvazi yaşadığı sürece işçi sınıfını ve Marksist hareketleri kaçınılmaz olarak etkileyecektir. Mesele, bu etkilere karşı, burjuva ideolojisinin her türüne karşı kararlı bir ideolojik mücadele yürütmektir.

TASFİYECİLERİN TROÇKİST - REVİZYONİST İDEOLOJİSİ BÜTÜNÜYLE MAHKUM EDİLMELİDİR

Oysa tasfiyeciler ve yapıyorlar? Onlar, ideolojik iflaslarının artık apaçık ortaya çıktığı her alandan çekiliyor ve o alandaki ideolojik yenilgiyi sessizce kabulleniyorlar. Fakat Troçkist ideolojilerini bütünüyle reddetmedikleri için, revizyonizm yolunda yüzmeye devam ediyorlar. Milli Kurtuluş Savaşı ve Kemalizm konusundaki Marksizm düşmanı görüşlerinin açığa çıkması karşısında bugün şöyle diyebildiklerini öğreniyoruz: «Falanca arkadaşın kafası kızmış 'Genel Eleştiri'yi yazmış».

Bir kere bu cevap devrim davasına karşı ne kadar sorumsuz ve güvenilmez bir tavır içinde olduklarını yansıtıyor. Demek ki bunlar «kafaları kızınca» her şeyi yapabiliyorlar, halka ve devrime zararlı fikirler yayabiliyorlar. Fakat bizce meselenin özü bu değildir. Çünkü tasfiyecilerin kafaları sürekli olarak «kızgın» dır ve bu kızgın kafadan devamlı aynı ideoloji çıkmaktadır. Nasıl Marksistler, kafaları kızsın veya kızmasın Marksizmi savunurlarsa, Troçkistler de her durumda Troçkizmi savunurlar. Tasfiyecilerin belli konularda ideolojik iflası kabul etmeleri, hastalığı ortadan kaldırmaz. Çünkü çıbanın biri kurusa bile, vücut cerahatlidir ve çıban bu sefer de başka bir yerden baş vermektedir.

Bir örnekle açalım. Tasfiyecilerin Almanya'da çıkardığı «Gerçek» adındaki aylık gazete, daha önce «tam bağımsızlık» kavramını savundukları için özeleştiri yapıyor Çünkü bu kavram «sosyalist ülkelerle olması gereken ilişkilere aykırı anti-sosyalist bir sözcük» imiş (Eylül 1975 sayısı).

Kurtuluş Savaşının inkarının temelinde, milli bağımsızlığın hor görülmesi yatıyordu. Troçkistler «saf ve doğrudan proleter devrimi» olmayan her şeyi düşmanın sepetine atıyorlardı. Bu anlayış bu sefer de «tam bağımsızlığı» enternasyonalizme aykırı görmek şeklinde baş verdi. Çünkü onlar, devrimin «ihraç» edilen bir şey olduğunu düşünüyorlar ve Türkiye'ye devrim ihraç edecek «sosyalizm» maskeli emperyalist bir devlete bağlılıklarını bugünden açıklıyorlar. Milli Kurtuluş Savaşı inkarcılığı ile Brejnev'in «sınırlı egemenlik» teorisi, aynı Marksizm düşmanı burjuva ideolojisinden kaynaklanıyor.

«Troçkist 'sürekli devrim' teorisi, aynı zamanda, devrimci hareketin gelişimi içinde milli hareketin inkarı teorisidir. ... Son tahlilde bir devrim 'ihracı' teorisidir.» (64)

FELSEFİ ALANDA ÇELİŞMELERİN REDDİ VE İDEALİZM

Tasfiyeciler, felsefi alanda temel çelişmelerle ikincil çelişmeler arasındaki farkı görmüyorlar. Proletarya ile çelişen her şeyi düşmanın yanına koyuyorlar. Sonuç olarak **«anti-faşist halk cephesi siyasetine şiddetle saldırıyor ve onu 'oportünist sınıf işbirliği siyaseti' diye tanımlıyorlar.»** (65) Baş düşmanın tecrit edilmesi ve baş düşmana karşı birleşilebilecek bütün güçlerle birleşme siyasetini anlamıyorlar. Bütün bunlar Kurtuluş Savaşı karşısındaki tutumlarıyla birleşiyor.

Tasfiyeciler, Marksizmin çelişme kanununu kavrayamadıkları için, dümdüz ilerliyen bir tarih anlayışına sahiptirler. Tarihin, zikzaklar yaparak ve helezonlar çizerek ilerlediğini anlamıyorlar. Çünkü ileri ile gerinin devamlı mücadele halinde olduğunu, bu mücadelenin dümdüz ve pürüzsüz bir gelişmeye hayat tanımadığını, her ilerlemenin kendi içinde bazen gerilemeler ve zikzaklar taşıdığını göremiyorlar. Sonuç olarak kafalarındaki düz ve pürüzsüz gelişmeye uymayan her ilerlemeyi «gerileme» olarak damgalıyorlar.

Çelişmenin kanunlarını kavramadıkları ve olayları somut olarak incelemedikleri için, tasfiyeciler felsefi alanda daima burjuva idealizmi içinde yüzüyorlar. Onlar, Mükemmelyetçi bir burjuva aydının kafasına sahiptirler. Hayattaki hiç bir şey, onların kafalarındaki «mükemmel» ideallere uymadığı için, her şeyi karalıyorlar.

İdealist felsefeleri, iradeci (voluntarist) bakış açılarında da ortaya çıkıyor. Onlar, toplumların objektif gelişme kanunlarını reddederek, insan iradesinin her şeyi yaratmaya kadir olduğunu düşünüyorlar. **«Felsefi ve metodolojik açıdan, geçmiştekinin olduğu gibi, günümüz Troçkizminin de belirleyici özelliği iradeci sübjektivizmdir. Bu iradeci sübjektivizm, diğer şeylerin yanısıra, devrimci hareketin milli ve milletlerarası düzeydeki gelişmesini tayin eden objektif şartları ve devrimin değişik aşamalarındaki itici güçlerini ve niteliğin gözönüne alınmamakta ifadesini buluyor.» (66)**

Bu görüşlerine bağlı olarak Troçkistler, devrimin aşamalarını reddediyorlar. Tasfiyeciler lafta milli demokratik devrimi savunuyorlar, fakat onların bütün görüşlerinin özü, «saf ve doğrudan proleter devrimi» dir. Onlar, istilaya uğrayan 1919'ların Türkiye'sinde ilk önce yabancı saldırganı kovmak, arkasından toprak devrimine girişmek ve kesintisiz olarak sosyalizme geçmek görevlerini kavramıyorlar. Bütün bu görevleri birbirine karıştırıyorlar ve o yılların Komünist hareketini «doğrudan proleter devrimi» yapmadığı için eleştiriyorlar. Bugün de «ittifak» ları ve cepheyi reddeden görüşleri ile aslında devrimin aşamalarını reddediyorlar. Bu anlayışları, silahlı mücadelenin toprak devrimi temeline dayanmasını reddeden görüşleriyle de birleşiyor.

SİYASETLERİNİN ÖZÜ: HALKA GÜVENSİZLİK

Tasfiyecilerin milli bağımsızlığı, enternasyonalizme aykırı bir şey olarak görmeleri, onların halka güvenmemelerinden geliyor. Halka güvenmedikleri için, devrimi sosyal-emperyalist bir ülkeden «ithal» edilecek bir şey olarak görüyorlar. Onların halka güvensizlikleri, aslında bütün düşünce ve eylemlerinin özüdür. Tasfiyeciler, emekçi yığınlardan kopuk bir avuç seçkinin maceracılığı çizgisini savunuyorlar.

«Troçkistler, bir yandan rasgele şiddet kullanılmasını göklere çıkartıyorlar. Küçük silahlı grupların başıbozuk ayaklanmaları veya örgütlü ve geniş bir siyasi kitle hareketine dayanmıyan gerilla savaşı gibi, uzak görüşlülükten ve açık bir devrimci programdan yoksun olan ve devrimci harekete karışıklık ve hayal kırıklığı getiren anarşist 'solcu' hareketleri destekliyor ve teşvik ediyorlar. Böylece, siyasi maceracılığın ve darbeciliğin savunuculuğunu yapıyorlar. Öte yandan da, işçi hareketine, sosyalizm için mücadelede sağ kanat revizyonistlerinin reformist çizgisiyle aynı olan bir 'strateji' ve 'taktik' tavsiye ediyorlar» (67).

Seçkinlerin maceracılığını benimsedikleri için, tasfiyeciler kitle mücadelelerini ve kitle örgütlerini bir ayak bağı olarak görüyorlar. Çünkü onlar, bütün revizyonistler gibi, halkın inisyatifinin gelişmesinden korkuyorlar.

Tasfiyecilerin, halka güvensizlikten kaynaklanan **«seçkinlerin öncü savaşı»** düşüncesi, en sonunda halkın ezilmesi anlayışına varıyor. Çünkü tasfiyeciler, silahsız yığınları **«halk»** olarak kabul etmiyorlar (Bkz. TİKKO İddianamesi) Bu yüzden bir avuçluk silahlı çetelerinin halkı mülksüzleştirmesini haklı görüyorlar. Tasfiyecilerin, bakkalları, eczacıları ve müteahhitleri sınıf düşmanı olarak görmeleri ve mülksüzleştirmeleri, diğer görüşleriyle birleşiyor.

Tasfiyeciler, kendilerini «süper devrimciler» «felaket adamlar», «üstün insanlar» olarak gördükleri için, silahsız ve sıradan insanlara, geniş emekçi yığınlarına, tüm halka yukardan bakıyorlar. Onların «seçkin savaşçılar» teorisi, aslında burjuvazinin **«üstün insanlar ve yeteneksiz insanlar» ayrımının kötü bir kopyasından başka bir şey değildir.** Bu teori, tasfiyecilerde sürekli olarak tekkeciliği, mevki düşkünlüğünü, hizipçiliği, halkın değil bir avuç insanın menfaatlerini gözetmeyi besliyor. Bu revizyonist görüşleri de, onların diğer görüşleriyle uyum halindedir.

> **1969 Sonunda Yazdıkları**
>
> **«Yıl 1949. Türkiye'de anti-kemalist karşı devrimin iyice güç kazandığı dönem...**
> **«Ordu Mustafa Kemalin ordusudur...»**
>
> **İbrahim Kaypakkaya, Türk Solu, 18 Kasım 1969, sayı 105, s. 6-7**
>
> **«Mustafa Kemal'in gençliği, «esir yaşamaktansa ölmek evladır» deyip ayağa kalkmış...**
> **«Bu kuvvet, işçisi, köylüsü, aydınıyla dünyada ilk defa Kurtuluş Savaşını başarmış bir ulusun bağımsızlık azmiydi. Bu kuvvet, kanla sulanmış bir milli kurtuluşçuluğun, Mustafa Kemalciliğin yok edilmek istenmesine karşı Türkiye halkının bir tepkisiydi.»**
>
> **İbrahim Kaypakkaya, Türk Solu, 23 Aralık 1969, sayı 110, s. 6-7**

TROÇKİZMİN VE İNKARCILIĞIN SINIF TEMELİ

Görüldüğü gibi tasfiyecilerin bütün ideolojik ve siyasi görüşleri birbirine bağlıdır ve çorap söküğü gibi gitmektedir. Kurtuluş Savaşı konusundaki inkarcı tutum, her alanda revizyonist ve troçkist görüşlerin bir parçasıdır.

Tasfiyeciler, devrimci mirası her alanda inkar ediyorlar. Onlar, hem milli tarihin ilerici köklerden, hem Türkiye'deki proletarya hareketinin köklerinden hem de Marksizm - Leninizmin köklerinden kopmanın savunucularıdır. Tasfiyeciler, Türkiye komünist hareketinin başından itibaren «revizyonist» olduğunu ve Türkiye'de Marksizmin kendileri ile başladığını iddia ediyorlar. Diğer yandan Mao Zendung'u Marks, Engels ve Lenin'den kopararak, Marksizmin köklerine en sinsi saldırıyı yöneltiyorlar. Bütün görüşleri, «yaşanan yeni çağ» dolayısıyla Marks ve Lenin'in modasının geçtiği anlayışına dayanıyor. Marksizm düşmanı fikirlerini savunmak için büyük ustaları sinsice inkar ediyorlar. Hatta bazıları en sonunda Mao'yu da inkar ettiler. Lin Biao'nun tasfiyesi üzerine Çin'in yolundan saptığını iddia eden kadar varanları çıktı.

İnkarcılık, proletaryanın değil, kendini fasulye gibi nimetten sayan, her şeyin kendisiyle başladığını zanneden, idealist mantığı sebebiyle her şeyin mükemmelini arayıp hayatta böyle bir şey bulunmadığı için her şeyi karalayan kibirli burjuva aydınlarının sınıf tutumudur. Bunun en aşırı şekli aristokrat

ryalizme hizmeti

narşizmidir, nihilizmdir. Anarşizm ve inkarcılık, dai-
ıa yıkılan ve silinmekte olan sınıflar içinde rağbet
ulmuştur. Çöken aristokrasi içinden «benden son-
a tufan» anlayışını benimseyen en aşırı anarşistler
ıkmıştır. Bunlar, insanlık tarihinin proletaryaya mi-
as olan bütün birikimini olumlu ve olumsuz ayrımı
apmayıp tamamen yıkmaktan yana olmuşlardır.

Bunun tarih anlayışına yansıması, geçmişteki
er şeyin inkarıdır.

Tarihi gelişmenin ortadan kaldırdığı küçük bur-
ıvazi de, anarşizm, troçkizm ve inkarcılık için el-
erişli bir sınıf temelidir. **«Troçkizmin canlanması, ünümüz devrimci hareketine küçük burjuva ve di- er ara tabakaların geniş ölçüde katılmasıyla yakın- lan ilgilidir. ... Bunlar, küçük burjuvaziye has boca- ımaları da beraberlerinde devrimci harekete ge- irmektedirler. İşte bu bocalamalar, bu küçük burju- a tutarsızlığı, bir uçtan ötekine anarşizm ve başı- oş maceracılıktan aşırı sağ oportünizme ve tesli- ıiyetçiliğe gitme eğilimleri, Troçkizmin yeşermesine e kendi karşı-devrimci hedefleri için spekülasyon- ıra girişmesine elverişli zemini teşkil ediyor.» (68)**

Unutmamak gerekir ki inkarcının kendisi de
mükemmel» değildir. Bu yüzden giriştiği maceracı
iyaset darbe yiyince, inkarcı kendisini de kolayca
ıkar ediyor ve teslimiyetçiliğe dönüyor. Nitekim
ısfiyeciler de, kendilerini körükleyen kaynağa, ya-
i revizyonizme dönmektedir.

TROÇKİZMİ YENMEK İÇİN REVİZYONİZMİ YENMEK GEREKİR

Troçkist tasfiyecilerin fikirlerini incelediğimiz
ıman, bunların bütün temel meselelerde Boran
portünizminden kaynaklandığını görürüz. Tasfiyeci-
ırin troçkist ideolojisi, Boran revizyonizminin çöp-
üğünde yetişmiştir. **«'Sola' ve sağa ilkesiz yalpala- ıalar, bazan aşırı sağ oportünistlerle, bazen en aşı- ve maceracı 'solcu' unsurlarla birleşmeleri de, roçkistlerin anlayış ve tavırlarının belirleyici bir zelliğidir.» (69)**

Bugün aşırı sağcı, revizyonist özünü her za-
ıankinden daha açık olarak ortaya koyan tasfiyeci-
ır, gittikçe revizyonizmin yedeğine giriyorlar. Bu
ebeple devrimci hareket içinde troçkizmin etkileri-
i yıkmak için doğrudan doğruya sahte TKP reviz-
onistleriyle, Boran revizyonistleriyle ve TSİP reviz-
onistleriyle ideolojik mücadeleyi derinleştirmek ve
üçlendirmek gerekiyor. Çünkü troçkizmi körükle-
en ve ona hayat veren ideoloji şimdi her zaman-
nden fazla revizyonizmdir.

Troçkistlerin İkinci Dünya Savaşında oynadıkları
ıl, bu fikirlerin etkisi altında olan dürüst insanlar
in ders olmalıdır. Troçsitler, savaş sırasında mil-
bağımsızlığın savunulmasının «gerici bir görev»
duğunu ileri sürmüşlerdi. Troçkistler, emperyalist
kelerle ezilen ve işgale uğrayan ülkele rarasındaki
rkı gözlerden kaçırmışlar ve «vatan savunması»
ıvramını bütün ülkeler için reddetmişlerdir. Troç-
stler, milli bağımsızlık ve milli kurtuluş için verilen
ıvaşları «haksız savaş» olarak görüyor ve «tüfek-
ri kendi burjuvazimize çevirelim» paravanası ar-
ısında Hitler'in saldırısına yardım ediyorlardı.

Revizyonistlerin ve troçkistlerin bugün oynadık-
rı rol de budur.

MİLLİ BAĞIMSIZLIK VE PROLETER ENTERNASYONALİZMİ BİRBİRİNE SIMSIKI BAĞLIDIR

Bugün Türkiye'de Kurtuluş Savaşı geleneğini
illendirmek, en başta sosyal-emperyalizmin ajan-
rının meselesidir. Türkiye'de Kurtuluş Savaşımızı
ıralama, eskiden beri özellikle revizyonistler ara-
nda rağbet bulmuştur. Bugün Türkiye gibi ezilen
r ülkede «vatan savunması»nı oportunizmle suç-
ımaya çalışanlar, böylece Marks'ın ve Lenin'in fi-

kirlerini tahrif etmeye çabalayanlar en başta reviz-
yonistlerdir.

Kurtuluş Savaşına karşı düne kadar en başta ABD işbirlikçileri ideolojik bir tahrip kampanyası yürütüyordu. Kurtuluş Savaşına karşı, düşmanlık bayrağını, ABD işbirlikçilerinin elinden bugün Rus sosyal emperyalizminin işbirlikçileri kapıyor. Çünkü ABD emperyalizmi hızla çökerken, Rus sosyal - emperyalizminin saldırı ve yayılma hırsı hızla artıyor. Emperyalistler arasındaki dengesiz gelişme bir kere daha hükmünü yürütüyor. Bugün dünyanın yeniden paylaşılmasını isteyen, yani daha saldırgan bir karakter kazanan emperyalizm, Sovyet sosyal-emperyalizmidir. Bu gelişmeye bağlı olarak revizyonistler dünyanın her yerinde milli bağımsızlığa karşı sistemli bir ideolojik kampanya yürütüyorlar TSİP revizyonistleri bu gün meselenin ABD emperyalizmine bağımlılıktan kurtulup, «dünya sosyalist sistemine» bağlanmak, yani sosyal - emperyalizmin sömürü alanına katılmak olduğunu utanmadan yazıyor. Dünyada gerçekten bir **sosyalist kamp** oldu ğu zamanlar, hiç bir ülkenin Marksisti milli bağımsızlık kavramına böyle bir anlam vermiyordu. Çünkü proleter enternasyonalizmi ve milli bağımsızlık birbirine sımsıkı bağlıdır. Birinin olmadığı yerde diğeri de olamaz. Bugün revizyonistlerin «proleter enternasyonalizmi» ve «dünya sosyalist sistemi» dedikleri şey, Rus sosyal-emperyalizmine köleliğin diğer adıdır. Yaşadığımız dönemde hem proleter enternasyonalizmi, hem de milli bağımsızlık bayrağını kaldırmak, Sovyet sosyal-emperyalizmine ve revizyonizme karşı kararlı bir mücadele vermeden başarılamaz. Troçkist tasfiyeciler, savundukları görüşlerle günümüzdeki Anzavur-Çapanoğlu çizgisine hizmet ediyorlar. Vardıkları nokta, sosyal-emperyalizmin desteklediği troçkist marka bir «proleter devrimi»dir Bu çizgi, kendisini faşistlerin ve revizyonistlerin milli ihanet kampında bulur. Bu sebepte tamamen terkedilmeli ve mahkum edilmelidir.

KURTULUŞ SAVAŞININ DEVRİMCİ GELENEĞİNİ CANLANDIRALIM

Yeni bir dünya savaşına yol açacak etkenlerin hızla arttığı bir ortamda, devrimciler milli bağımsızlık mücadelesine daha sıkı sarılmalı, Kurtuluş Savaşımızın geleneğini canlandırmalı, milli burjuva önderliğin getirdiği yalpalamaların esaslı bir eleştirisini yapmalı ve bütün bunları geniş yığınlara mal etmelidir. Bir halk emperyalizme karşı maddi manevi bütün imkanlarıyla savaşır. Bir halk, emperyalizme karşı yalnız sahip olduğu maddi silahlarla, ekonomik gücü, sanayisi, tarımı vb ile değil, moral gücü, anti-emperyalist tarih ve kültürü ile de savaşır. Kurtuluş Savaşımızın anti emperyalist geleneği, güçlü bir manevi silahtır. Biz, bu silahın kabzasına sımsıkı sarılalım derken, tasfiyeciler «bu silah çamurludur, elimizi kirletir» diyorlar. Bu tutum neye yol açar? Bu silahı ABD ve Sovyet sosyal-emperyalistlerinin uşaklarına terketmeye ve onların halkımızı köleleştirmesine.

Burjuvazi milli bağımsızlık bayrağını yere atmıştır. Türkiye burjuvazisi her iki süper devlete karşı teslimiyetçidir. Bugün milli bağımsızlık bayrağını yükseğe kaldıracak, halkımızın anti-emperyalist mücadelesine önderlik edebilecek biricik sınıf proletaryadır. Kurtuluş Savaşımızın şanlı geleneğini canlandırabilecek, geçmişten ders çıkarabilecek biricik sınıf, gene proletaryadır.

Büyük burjuvazi, var gücüyle Kurtuluş Savaşının hatırasını küllendirmeye çalışıyor. Bunu okullarda okutulan tarih kitaplarından bile anlayabiliriz. Büyük burjuvazi, Kurtuluş Savaşının emperyalizme karşı verildiğini örtbas etmeye çalışıyor, anti-emperyalist savaşı bir Türk-Yunan savaşı gibi gösteriyor. Burjuva tarih kitaplarının Kurtuluş Savaşına bakış açısı Osmanlı devletinin istilacı savaşlarına bakış açısıyla aynıdır.

Gene burjuvazi, Kurtuluş Savaşımızın halkın silaha sarılması ve fedakarlığı ile kazanıldığını unutturmak istiyor. Emperyalist kültürün Türkiye'deki hakimiyeti ağırlaştıkça, bu tarih anlayışı daha koyu olarak ortaya çıkmıştır. Cumhuriyet döneminin her kuşağı, Kurtuluş Savaşı konusunda bir öncekinden daha kötü bir eğitim almıştır. Çünkü burjuvazi, Kurtuluş Savaşından sonra emperyalizmle uzlaşmış ve giderek yurdumuzu emperyalizme teslim etmiştir. Aynı gelişme, kaçınılmaz olarak kültür alanında da

Stalin

Eskiden burjuvazi, milletlerin önderi sayılırdı; milletin haklarını ve bağımsızlığını korur, bunu «her şeyin üstünde» tutardı. Şimdi bu «milli ilke» den de eser kalmamıştır. Şimdi burjuvazi, milletinin haklarını ve bağımsızlığını dolar karşılığı satmaktadır. Milli bağımsızlık ve milli egemenlik bayrağı bir kenara atılmıştır. Komünist ve demokratik partilerin temsilcileri, eğer ülkelerinizin yurtseverleri, milletlerinizin önderleri olmak istiyorsanız, bu bayrağı kaldırmak ve yükseltmek size düşmektedir. Onu kaldıracak başka kimse yoktur.

SBKP 19. Kongresinde Konuşma,
14 Ekim 1952,
Eserler, cilt: 17, s. 189-190

yaşanmıştır. Son elli yılın burjuva kültürüne bir göz atmak dahi bunu ortaya koymaktadır. Milli bağımsızlık duygusunu ve bunun tarihi köklerini köreltmek, en başta emperyalistlerin ve vatan satıcılarının meselesidir.

Anti-emperyalist ve devrimci tarihinden kopan bir halk, emperyalizmin estirdiği fırtınalara karşı koyamaz ve köksüz ağaçlar gibi yıkılır. Tasfiyeciler ve her türden revizyonist, Türkiye halkının ve devrimci hareketin köksüz ağaçlar gibi havada sallanmasını istiyor. Biz ise, halkımızın ve proletarya hareketinin tarihi köklerine bugün her zamankinden daha sıkı sarılmak gerektiği inancındayız. Çünkü dünya büyük çalkantılara doğru ilerlemektedir ve devrimci geleneklerin canlanmasına, topraktaki köklerimizin güçlenmesine ihtiyaç vardır.

YURDUMUZ TARİHİNİ İNCELEYELİM

Kurtuluş Savaşı konusunda bugün Marksistlerin yöneleceği nokta, özellikle budur. Bu tutum, tarihin Marksist bir tahliline dayanır. Mohaç savaşları Viyana kuşatmaları gibi istilacı savaşlar, tam da şoven büyük burjuvaziye ve feodallere layık bir mirastır. Kurtuluş Savaşı ise, bağımsızlık ve hürriyete tutkun olan halkımızın mirasıdır. Milli mücadele halkın ilerici tarihinin bir parçasıdır. Marksist-Leninist büyük ustaların bu konuda yazdığı her satır, bu gerçeği doğrulamaktadır.

Tasfiyeciler, hiç bir ciddi araştırma yapmadan bu gerçeği inkar ettiler. Genel Eleştiri'lerinde şöyle diyorlardı:

«Biz, önceleri Kurtuluş Savaşına milli karakterdeki orta burjuvazinin öndrelik ettiği görüşündeydik. Fakat Stalin yoldaş ve Şnurov yoldaşı daha dikkatli olarak inceleyince, bu görüşün yanlış olduğunu gördük.»

Tasfiyeciler, pabuç gibi büyük laflar ederler. Fakat sözlerini tartmazlar. «Stalin'i daha dikkatli inceledikleri» söyleyenlerin yaptığı bütün iş, Stalin'in **bir cümlesi** üzerine sayfalar dolusu laf canbazlığıdır. İnceleme ve araştırmadan söz ederken de ciddiyetsizdirler. Onlar, hiç bir ciddi inceleme ve araştırma yapmaksızın, Stalin'i inceledikleri yalanını savurarak, Stalin'in devrimci itibarından yararlanmaya kalkmışlardır. **Kibirdir yorulup yollarda kalan.** Tasfiyecilerin kibirli laflarının Marksizme ne kadar aykırı olduğunu bütün devrimciler görüyor.

Yurdumuzun tarihini ve Kurtuluş Savaşını derinlemesine inceleme ve tahlil etme görevi, sırf Marksizmin büyük ustalarının yazdıklarını araştırarak başarılamaz. Marksizmin Türkiye şartlarına uygulanması, Türkiye devrimcilerinin kendi tarihleri üzerine yaratıcı çalışmaları olmaksızın ilerletilemez. Tarihi gelişmeyi, en başta tarihi belgelere ve orijinal kaynaklara dayanarak ortaya koyabiliriz. Büyük ustaların Türkiye konusunda yazdıkları, bu çalışmalara şüphesiz ışık tutacaktır. Fakat Türkiye tarihinin etraflı bir tahlilini yapmak ve bunu günümüzün devrimci pratiği ile birleştirmek, herkesten önce Türkiye Marksistlerinin görevidir ve bunu en iyi onlar başarabilirler. Tarih çalışmalarımızı bu anlayışla yürütmeliyiz.

Dipnotları:

(64) Agim Popa, Bugünkü Devrimci Hareket ve Troçkizm, Aydınlık, sayı: 43.
(65) aynı yerde. (68) aynı yerde.
(66) aynı yerde. (69) aynı yerde.
(67) aynı yerde.

"Emperyalizm" kitabını niçin okumalıyız?



Dergimizin 29. sayısında, «Bugün Kavranacak Halka, İdeolojik ve Siyasi İnşadır» başlığını taşıyan çok önemli bir yazı yayınlandı. Bu yazı, önemli zaaflarımızı tesbit ediyor ve bunları gidermek için, bütün devrimcilerin ciddiyetle yerine getirmeleri gereken görevler ortaya koyuyordu. Doğru bir siyasi çizgi inşa edebilmek demek, Marksizmi Türkiye devriminin somut pratiğiyle birleştirebilmek demektir. Bunun başarılabilmesi için ilk ve temel şart, Marksizmin **sınıf mücadelesi ve revizyonizme karşı mücadele içinde, derinlemesine bir şekilde** öğrenilmesidir.

Dergimiz, bu ideolojik çalışmanın ilk adımı olarak, Lenin'in «Emperyalizm» kitabının okunması, incelenmesi ve tartışılması çağrısında bulundu. Bu, rastgele bir tesbit değildir. Amacımız, biraz daha ekonomi politik öğrenmek, emperyalizm hakkındaki bazı tanımlamaları ezberlemek ya da Kautski'yi eleştirmeyi öğrenmekle yetinmek değildir. «Emperyalizm» kitabı, bugünkü dünya ve Türkiye durumu, önümüzdeki mücadelelerin niteliği ve bugünkü siyasi çizgimize çok yakından ilgilidir. Onu rastgele bir şekilde değil, özellikle önümüzdeki meseleler açısından okumalı, büyük bir önem vermeli ve derinine inmeye çalışmalıyız.

BUGÜNKÜ HEGEMONYA MÜCADELESİ VE SAVAŞ TEHLİKESİ

Bugün milli bağımsızlık ve savaşa karşı hazırlık gibi meselelerin gündeme girmesinin nedeni, **bugün dünyada iki süper devletin hegemonya mücadelesinin giderek yoğunlaşması ve yeni bir emperyalist paylaşım savaşı tehlikesinin kuvvetle belirmesidir.** İki süper devlet arasındaki rekabetin yoğunlaşması, dünyanın her köşesinde kargaşalığa, darbe ve karşıdarbelere, safların habire değişmesine yol açmaktadır. İki süper devletin Türkiye üzerindeki rekabeti, ülkemiz içindeki sınıf ilişkilerini ve devrimimizin bütün gelişme ihtimallerini daha şimdiden etkiliyor. İki süper devletin rekabeti sonucu çıkacak olan bir savaş, ülkemizi de iki süper devletin, özellikle, Sovyet sosyal-emperyalizminin isitlasıyla tehdit etmektedir. Araştırmalarımızı bu hegemonya mücadelesi, bu savaş ve istila tehlikesi, ve bunların Türkiyeyi nasıl etkilediği üzerinde yoğunlaştırmadan, bugünkü siyasi çizgimizi kavramak, uygulamak ve derinleştirmek mümkün değildir.

Oysa bugün birçok etken, gerek devrimcilerin, gerekse geniş kitlelerin bu olguları kavramasını güçleştirmektedir. Hakim sınıfların siyaset dışı bıraktıkları geniş kitleler için, hegemonya mücadelesi ve savaş tehlikesi, «uzak» ve «yabancı» şeyler gibi gözüküyor. Bunun yanısıra birçok insan, beraberin de büyük acılar getiren böyle bir savaşın kaçınılmaz olduğuna inanmak istemiyor. Revizyonistlerin vargüçleriyle yaydıkları «yumuşama» ve «silahsızlanma» hayalleri, bir çok aydının ve yurtseverin kafasını bulandırıyor, iki süper devletin savaş hazırlıklarını gözardı ediyor. Sovyetler Birliği'nin hâlâ «sosyalist» olduğu yolundaki kanaatler, bu ülkenin açıkça emperyalist nitelikteki faaliyetlerinden gerekli sonuçların çıkarılmasını zorlaştırıyor. «Emperyalizmin tabiatının değiştiği» ya da «yepyeni bir çağda yaşadığımız» gibi revizyonist ve Troçkist tezler de, bir kısım devrimcilerin gerçek durumu ve önümüzdeki görevleri berrak bir şekilde görememelerine yol açıyor. Dünya kapitalizminin yekpare bir bütün meydana getirdiği, gerek emperyalistler arasındaki çelişmelerin ve gerekse emperyalistlerle sömürülen ülkelerdeki hakim sınıflar arasındaki çelişmelerin tamamen ortadan kalktığı, bir kısım sömürülen ülkelerin «alt-emperyalist» ülkeler haline geldiği, nükleer silahların dünyayı değiştirdiği, barış için «dehşet dengesi»ne bel bağlamak gerektiği gibi teorilerin amacı hep aynıdır: Emperyalizmin artık savaşlara yol açmayabileceğine, emperyalizme karşı mücadelenin gereksiz ya da yanlış olduğunu, siyasi bağımsızlığın hiç bir şey ifade etmediğine, esas düşmanın iki süper devlet değil İran ya da Brezilya olduğuna insanları inandırmak... bütün, bu yanlış fikirlere karşı etkili bir şekilde mücadele etmek, bunların devrimci hareketin bakış açısını karartmamasını sağlamak ancak mevcut durumun tahlilinde Marksist teoriye sıkı bir şekilde dayanmakla mümkündür.

«EMPERYALİZM» KİTABI VE BOLŞEVİK PARTİSİNİN SİYASETİ

İdeolojik çalışmanın bütün çalışmaların candamarı olması, siyasi çizginin doğru bir ideolojik çalışmaya dayanılarak inşa edilmesi ne demektir? Bu konuda, Lenin'in Birinci Dünya Savaşı öncesindeki teorik çalışmalarıyla Bolşevik Partisinin siyaseti arasındaki ilişki, çok öğretici bir örnektir.

1914 te Birinci Dünya Savaşı patlak verdiğinde, bu savaşa karşı doğru tutumu takınan, sadece Bolşevik Partisi oldu. Çünkü sadece Bolşevik Partisi ve onun önderi Lenin, emperyalizmi doğru bir şekilde tahlil etmişler ve bundan gerekli siyasi sonuçları çıkarmışlardı.

Lenin, emperyalizmin özünün, büyük tekelci kapitalist grup ve devletlerin dünya hakimiyeti mücadelesi olduğunu ve bu mücadelenin kaçınılmaz olarak savaşa yol açacağını, savaşın patlak vermesinden çok önce göstermişti. O sırada başta Kautski olmak üzere İkinci Enternasyonal oportünistleri, emperyalizmin kapitalizmin zorunlu bir aşaması olmadığını, kapitalizmin geçici bir siyaseti veya tesadüfi bir olgusu olduğunu öne sürüyor, emperyalistleri «emperyalistikten vazgeçirmeyi» öneriyorlardı. Gene bu oportünistler, kapitalist tekelleşme eğilimlerinin giderek emperyalistler arasındaki çelişmeleri yokedebileceğini ve savaşları kaçınılmaz olmaktan çıkaracağını savunuyorlardı. İkinci Enternasyonal liderlerinin hepsi, emperyalistleri yaptıklarına göre değil, sarfettikleri laflara göre değerlendiriyor, dolayısıyla şu ya da bu emperyalist bur juvaziyi «haklı» bularak sosyal-şovenler haline geliyorlardı. Lenin, emperyalizmin bilimsel tahlili temeli üzerinde bütün bu safsataları çürüttü ve bu görüşleri, halkları aldatıp tekelci burjuvazi karşısında silahsız bırakmak tan başka bir işe yaramadığını açıkladı.

Lenin ayrıca, emperyalizm çağının, bir avuç emperyalist büyük devlet ile dünyanın bü yük kısmını oluşturan ezilen ülkeler ve milletler arasında temel bir zıtlık yarattığına dikkati çekti. Dünyanın sömürülen alanlarında siyasi bakımdan bağımsız ülkelerin varlığı, tekellerin hakimiyetini kısıtlayan bir engel teşkil ediyordu. Bu yüzden emperyalistler, siyasi bakımdan bağımsız olan ülkelere saldırmak, bu ülkeleri sömürgeleştirmeye çalışmak zorundaydılar. Dolayısıyla Lenin, emperyalizm çağının, yalnız emperyalist saldırı ve yeniden paylaşım savaşlarını değil, aynı zamanda milli kurtuluş savaşlarını da kaçınılmaz kıldığını belirtiyordu.

Lenin, sadece emperyalizm ile savaş arasındaki ilişkiyi tahlil etmekle yetinmedi. Emperyalizm ve emperyalist savaşlar ile **devrim** arasındaki ilişkiyi de ele alarak şu gerçekleri ortaya koydu: Emperyalizm, kapitalizmin bütün temel çelişmelerini - emperyalist ülkeler ile sömürülen ülkeler arasındaki çelişmeyi, burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmeyi, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmeleri - alabildiğine keskinleştirir, böylece proletarya devriminin şartları nu hızla olgunlaştırır ve genel olarak, «proletarya devriminin arifesini» teşkil eder. Ama bu çelişmelerin keskinleşmesi, aynı zamanda emperyalist savaş ihtimallerinin de artmasına yol açar. Bu dönemde devrim etkenleriyle savaş etkenleri, birbirleriyle yarışarak gelişme halindedirler. Olgunlaşan dev rimler emperyalistleri yıkarak savaşları önleyemediği takdirde, patlak veren emperyalist savaşlar, büyük devrimci buhranlara yol açarlar. Bu buhranlar, emperyalizmi yıkan devrimlerle sonuçlanmadığı takdirde, emperyalizm yeni yeni savaşların kaynağı olmaya devam eder. YA DEVRİM SAVAŞI ÖNLER, YA DA SAVAŞ DEVRİME YOL AÇAR - Lenin'in tezi bu dur.

İleri teorinin sağladığı bu uzak görüşlülük, bu bilimsel sağlamlık ve kendine güven, Bolşevik Partisinin savaşa karşı hazırlığının temelini oluşturdu. Bolşevik Partisi, ne İkinci Enternasyonal'in, ne de Rus Menşeviklerinin safsatalarına kapılmadı. Kendi saflarındaki oportünist görüşleri yenilgiye uğrattı. Zamanı geldiğinde emperyalist savaşa karşı kesin mücadele bayrağını derhal açtı. Milli kurtuluş savaşları ve devrimci iç savaşlar gibi haklı savaşları ise emperyalist sal dırı savaşlarından ayırdetti ve bunlarda yurt savunmasını esas aldı. Bolşevik Partisinin yalnız Birinci Dünya Savaşında değil, İç Savaş ve Emperyalist Müdahaleye Karşı Savaş Dönemlerinde de izlediği siyaset, Lenin'in yönlendirdiği ideolojik çalışma ve tahlile dayanıyordu.

Şimdi ideolojik çalışmalarımızda ilk olarak ele almayı ve incelemeyi önerdiğimiz kitap, işte Lenin'in bu konulardaki görüşlerinin temellerini özetleyen «Emperyalizm» kitabıdır. Bu kitabın okunmasının, gerek bugünkü siyasi çizgimizin, gerekse bunun milli demokratik devrim stratejisi ile ilişkisinin tartışılan meselelerine açıklık getireceğini umuyoruz.

DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ, YURTSEVERLERİN BİRLİĞİ

Devrimcilerin birliği, revizyonizme ağır bir darbe olacaktır

Brejnev takipçisi revizyonistlerin, «sosyalizm» kisvesine bürünerek devrimcilere ve yurtseverlere karşı giriştikleri saldırılar gittikçe daha geniş tepkilere yol açıyor. Revizyonizme karşı verilen mücadele her geçen gün güçlenmektedir. Bu durum devrimcilerin birliği için daha da olumlu şartlar yaratmaktadır.

Bu sayımızda, elimize geçen «Yoldaş» adlı aylık dergide yer alan «Sosyalizmden kapitalizme Geri Dönüş ve Sovyet Sosyal-Emperyalizmi» başlıklı makalenin bazı bölümlerini yayınlıyoruz. Yazının özellikle bu bölümleri, sosyal - emperyalizmin niteliklerini ortaya koymakta, revizyonistlerin işbirlikçi karakterini açıklamakta ve böylece devrimcilerin revizyonizme karşı birliğinin sağlanmasında önemli ilkeleri belirtmektedir.

«İşte içinde bulunduğumuz bu tarihi anda, işçi sınıfı mücadelesi içinde yer alan herkesin önünde iki yol var: Biri revizyonistlerin karşı devrimci yolu, diğeri devrimin, devrimci proletaryanın, Marks'ın, Lenin'in yolu...

«Revizyonizm bugün, Sovyetler Birliğinde iktidarda olduğundan ve revizyonizm burada artık sosyal - emperyalist bir karakter aldığından, revizyonizme karşı mücadele sosyal-emperyalizme karşı verilecek mücadeleyle bütünleşmiştir. İçinde bulunduğumuz bu şartlarda yerli revizyonistlerin de, bu durumu uygun olarak karakterleri değilmiştir... Günümüz revizyonistleri karşı-devrimci politikalarına ek olarak önemli bir özelliğe daha sahiptirler. Bu onların özünde sosyal-emperyalizmin siyasi işbirlikçisi olma nitelikleridir.

«Sovyet sosyal- emperyalizmi, içinde bulunduğumuz tarihi dönemde, dünya halkları için, en az Amerikan emperyalizmi kadar saldırgan bir düşmandır. Ve bundan da öte, Sovyet sosyal-emperyalizmi dünya halkları için, ABD'den daha tehlikeli bir emperyalist güçtür... ABD emperyalizminin her gerilediği yerde Sovyetler Birliği sahnede görülmekte, onun bıraktığı boşluğu doldurmaktadır... Değişen güçler dengesi ABD'yi geriletirken, Sovyet sosyal - emperyalizmini saldırgan ve gelişen bir güç olarak ortaya çıkarmıştır... Bugün artık herhangi bir ülke, bu iki süper güçten birinin hegemonyası altında olsa dahi, diğer süper güç bu ülke içinde hegemonya çabalarına girişmekte, ekonomik ve siyasal yayılma yolunda adımlar atmaktadır.

«Bazıları Sovyet sosyal - emperyalizmi gerçeğini kabul etmekle birlikte, bunu ülkemiz açısından tehlikeli görmemekte, bu meseleyi yalnızca işçi sınıfı hareketi içindeki revizyonist sapmanın kaynağı olarak kabul etmekte ve ayağı yere basmayan bir ideolojik mücadeleye yetinmektedir. Bu görüş sahipleri, ülkemizde ABD'den sonra en tehlikeli olarak AET emperyalizmini göstermektedirler. Bu düşünce, mevcut emperyalistlerarası ilişkileri, güç dengesini ve dünya şartlarını yansıtmamaktadır... AET bugünkü güçler dengesi içinde, ancak halen elinde varolan sömürü alanlarını korumak çabasındadır.

«Yukarda anlatılanların ışığında çıkan sonuç, bugün Türkiye'de yürütülecek anti - emperyalist mücadelenin iki süper gücü hedef alması gereğidir... ABD'yi gerileten mücadelemizi, sosyal - emperyalizmin ilerlemesine karşı mücadele ile birleştirmezsek, sadece anti-Amerikan mücadele, sosyal - emperyalistlerin işine yarayacaktır...

«İki süper gücün dünya halklarının ve dolayısıyla halkımızın baş düşmanı olması gerçeği, tutarlı bir yurtseverliğin ölçüsü olarak da, iki emperyalist güce karşı çıkmayı gerektirmektedir. Bu durum ABD emperyalizminin işbirlikçilerine olduğu kadar, Sovyet sosyal - emperyalizminin işbirlikçilerine karşı mücadeleyi de gündeme sokmaktadır. TSİP - TİP - T'K'P gibi partiler veya bu partilerin içinde temsil edilmeyen bürokrat ve burjuvalar arasındaki Sovyet yanlısı politik grupların, sosyalist veya reformist tavırları, sosyal - emperyalist efendilerinin hala sözde sosyalist görünümünde olmalarıdır. O halde, anti - emperyalist mücadelede acil bir görev haline gelen, yurtseverlerin birliğinin, Sovyet işbirlikçilerinin dışında oluşturulması zorunludur.»

İki süper devlete karşı basından sesler

ŞEVKİ ADALI

«Enver Sedat'ı, Mısır'ın silah ve askeri malzeme gereksinimini Sovyetler Birliği yerine Amerika'dan sağlamağa çalıştığı için suçlayanlar politikasının sonunda ülkeyi Amerika'nın uydusu haline getireceğini iddia etmektedirler. Bu eleştirideki mantığı anlamak güçtür. Mısır'ın askeri malzeme veya silah gereksiniminin Sovyetlerden ya da Amerika'dan sağlamasının farkı yoktur... Enver Sedat yönetimi, geçmişte silah kaynakları bakımından tamamen Sovyetler Birliği'ne bağımlı Mısır'ı, şimdi de Amerika'ya bağımlı hale getirecek girişimlerde bulunmaktadır. Bu da sadece Mısır'ı değil tüm Ortadoğu'yu ilgilendirecek nitelikte bir girişimdir.

«Sonuç olarak, Mısır'ın son yaklaşımlarının, diğer Arap ülkelerinde tepkilere yol açacağı, Amerika'nın bölgede egemen olma çabalarını önlemek isteyen Sovyetleri kışkırtacağı ve sonunda bölgeyi Sovyet-Amerikan rekabet alanlarından biri haline getireceği söylenebilir.»

(«Başkan Sedat'ın Yönetimi», 1/11/1975 — Politika)

İBRAHİM ÇAMLI

«... Sovyet yayılmasının (Emperyalizm diyemeyiz, sosyal-emperyalizm de demeyelim) yanısıra bir Amerikan emperyalizminin olduğunu, dünyanın siyaset tablosunda gerçekten tarafsız, alternatif sayılsın sayılmasın, önemli bir denge unsuru ve üstelik Türkiye ile yapısal yakınlığı olan bir dünyanın, 3. dünyanın var olduğunu anlatabilmek için başka kalemler de 1960'dan sonra 10 yıl çaba sarfettiler.

«... İşi bir ideolojik ahkam kesmesi ile noktalamak, tembellikten öteye nörotik diyebileceğimiz bir saplantıyı göstermekteydi. Çok daha ciddi bir saplantı, 1968 Çekoslovakya işgalinden sonra çok şey vadeden bir partinin bölünmesine yol açmamış mıdır?

«Dış politika yazısı yazmak zordur. Zordur, çünkü getirilen bir eleştirinin başına, oportunist olmaktan «Batı'nın en gerici çevrelerini» yansıtmaya kadar her türden suçlama yağdırılabilir. Zordur, çünkü «objektif olmak», bu bir taraflılığın objektif oluşuysa dahi, yazar ve yazısını, en olmayacak, en yakışıksız hücumlara hedef yapabilir.»

(«Dış Politikada Yorum Üstüne», 2/11/1975 — Politika)

TÜRKİYE BİRLİK PARTİSİ GENEL BAŞKAN YARDIMCISI AHMET TOKSOY:

"Ekonomik, sosyal ve siyasal düzenin değişmesi için, toprak mülkiyetinde köklü bir değişiklik şarttır"

Türkiye Birlik Partisi Genel Başkan Yardımcısı Ahmet Toksoy'un toprak reformu sorununu ele alan 3 Ekim 1975 tarihli radyo konuşmasının bazı bölümlerini yayınlıyoruz. Yurtsever ve demokratlar seslerini yükseltiyor, yarının aydınlık Türkiyesinin köklü bir toprak reformu yapılmadan gerçekleşmeyeceğini gözler önüne seriyorlar.

«1972 yılında, 2. Erim kabinesi tarafından gerçekleştirilen toprak ve tarım yasası, gerçek ve etkili bir toprak reformu olmaktan çok uzaktır... Türkiye gibi geri bırakılmış bir ülkede, siyasi amacı olmayan bir toprak reformu, reform değil, kamuoyunu aldatmaktır. Toprak reformunun siyasi amacı, topraksız ve az topraklı milyonlarca köylüyü topraklandırarak, onlara topraklarını işleyecek araç, gereçleri sağlamak, feodal kalıntısı toprak düzenini değiştirerek, toprak ağalarını ekonomik yönden etkisiz hale getirmek ve onların gerçek demokrasinin oluşmasını önleyen sosyal ve siyasal egemenliklerine son vermek, Türk köylüsünü ekonomik özgürlüğe, mutluluğa, huzura kavuşturmaktır.

«Çıkarılan yasa ile ortaya konulan oyunun diğer bir yanı, yasanın ön tedbirler bölümüne konulan hükümlerdir. Bu hükümlerle kamulaştırma sınırları çok dar tutulmuş, toprağın işlenmesi, sulu arazi tarifi, modern işletmelere tanınan ayrıcalıklar, kamulaştırılacak toprak bulma olanağını hemen hemen kaldırmıştır. Uygulanan toprak ve tarım reformu yasasındaki üçüncü oyun, kamulaştırılan toprakların bedelinin ödenmesinde, geniş toprak sahipleri yararına hazineye ağır yükler getirilmesidir.

«Yürürlükte olan toprak ve tarım reformu yasası, Anayasamızın öngördüğü toprak reformunu gerçekleştirmediği gibi, toprak reformuna karşı olan toprak ağalarıyla, toprak reformuna gerek olmadığını savunan yandaşlarına 12 Mart muhtırasının bir armağanıdır...

«Türkiye gibi ekonomisi tarıma bağlı, az gelişmiş bir ülkede, ekonomik, sosyal ve siyasal düzenin değişmesi için, toprak mülkiyetinde köklü bir değişikliğin yapılması şarttır.

«Toprak ağalarının çıkarlarını savunan bazı örgüt ve kişiler, toprak reformunu baltalamak için gerçek dışı bazı beyanlarda bulunmaktadırlar. Bu kişiler, Türkiye'de dağıtılacak toprak bulunmadığını, toprağın bölünmesiyle tarımsal üretimin azalacağını, dolayısıyla ülke ekonomisinin zarar göreceğini iddia etmektedirler. Bu tür söylentiler her türlü bilimsel dayanaktan yoksun birer yalandır. 1963 yılında yapılan tarım istatistiği, yurdumuzda dağıtılacak toprak miktarının, bir hayli büyük olduğunu göstermiştir. Ayrıca kurulacak sanayi, tarımdaki fazla nüfusu kendisine çekeceği için, köylerde kalanlara yeteri kadar toprak sağlanacaktır. Toprak dağıtımı ile tarımsal verimin düşeceği iddiasına gelince, bu da birincisi gibi gerçek dışı bir uydurmadır. Yapılan bilimsel araştırmalar göstermiştir ki, Türkiye'de işletmeler büyüdükçe, toprak verimi düşmektedir. Kaldı ki, geniş ağa toprakları, genellikle ortakçılar ve yarıcılar eliyle işletilmektedir.

«Bizler, Anadolu köylüsünün yüzyıllar boyu ilkel feodal kalıntısı bir toprak düzeni yüzünden çektiği acıların bir gün sona ereceğine... inanıyoruz.»

GENÇLİK YIĞINLARININ MÜCADELESİ FAŞİST SALDIRILARI ALTEDECEKTİR!

● İSTANBUL TEKNİK ÜNİVERSİTESİ'NE KOMANDO SALDIRISI

4 Kasım akşamı silahlı faşist komandolar, İstanbul Teknik Üniversitesinin Gümüşsuyu'ndaki binasını bastılar. Okula giden öğrenciler okul koridorlarında silahla gezen faşistlerle karşılaştılar. Bunun üzerine öğrenciler bütün sınıfları boşaltarak, o gecelik dersleri boykot ettiler. Faşistler devrimci öğrencilere saldırarak bir öğrenciyi bıçakla yaraladılar. Fakat devrimcilerden de hakettikleri cevabı aldılar. Okula gelen polis faşistleri himayesi altına alarak dışarı çıkardı.

Polis çatışmayı önlemek bahanesiyle kapıları tutarak öğrencilerin dışarı çıkmalarını önledi. Bu arada çok sayıda toplum polisi okula geldi ve öğrencileri coplamaya başladı.

Okul binasından çıkarak yan sokaklara sapan öğrenciler, kendine önder süsü vererek «şu tarafa gidelim arkadaşlar» diye bağıran bir kimseyi gördüler. **Öğrenciler bu şahsın daha önce çeşitli devrimci derneklere giden fakat polis olduğu anlaşıldığı için kovulmuş olan Burhan adında bir ajan olduğunu anladılar. Polis ajanının etrafı öğrenciler tarafından sarıldı ve dövülmeye başlandı, fakat bu ajan kaçmayı başardı.**

Ertesi sabah İ.T.Ü.'nün Taşkışla binasına arka kapıdan giren silahlı faşistler olay çıkardılar ve silahlı çatışma sonunda bir kişi öldü. Devrimciler faşistlerin saldırısına karşı yiğitçe göğüs gerdiler.

Faşistlerin saldırısını öğrenen İ.T.Ü'nün Maçka binasındaki öğrenciler, bu durumu protesto etmek amacıyla bir forum yapmaya karar verdiler. Forum salonunda toplanmak üzere bütün öğrenciler sınıfları terkettiler. Sınıfların boşalmasını fırsat bilen faşistler okulun 6. katına çıktılar. Devrimciler okulun alt katında toplanarak «Kahrolsun Faşistler» diye bağırdılar. Faşistler öğrencilerin üst kata çıkmalarını önlemek amacıyla ellerine geçirdikleri eşyaları alt kata atmaya ve silahla ateş etmeye başladılar.

Polisin okula gelmesiyle, öğrenciler faşistlerin aşağıya indirip üstlerinin aranmasını talep ettiler, fakat polis bunu kabul etmedi. Aksine çok sıkı bir şekilde devrimci öğrencilerin üstünü aradı. Dışarıda arkadaşlarını bekleyen öğrencilerin üzerine panzer sürüldü ve toplum polisi coplarla saldırdı. Öğrenciler kendilerini savunmak için panzerleri taşlamaya başladılar. Bir panzerin camı kırıldı. Sivil polislerden biri silahını çekerek öğrencileri kovaladı. Polis devrimci öğrencilerden birini sebepsiz olarak gözaltına aldı.

Daha sonra okul boşaltıldı ve faşistler polisin koruyuculuğunda bir minübüse bindirilerek uzaklaştırıldı. Bu durumu bütün öğrenciler «Kahrolsun Faşistler» diye bağırarak protesto ettiler ve Nişantaşı'na doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüşte «Katil İktidar», «Kahrolsun Faşistler», «Bağımsız Türkiye» sloganları atıldı. Öğrencilerden biri çıkarak bir konuşma yaptı ve faşistleri ve polisin tutumunu protesto etti. Öğrenciler daha sonra bağımsızlık andı içerek dağıldılar.



● GAZİ EĞİTİM ENSTİTÜSÜNÜ İŞGAL EDEN FAŞİSTLER DERSE GİRMEK İSTEYEN ÖĞRENCİLERE ATEŞ AÇTILAR

Gazi Eğitim Enstitüsünde süren faşist baskıları ve ilerici öğretmenlerin sürülmesini protesto etmek amacıyla öğrenciler boykota başlamışlar ve bir süre sonra boykota son vererek derslere girmek istemişlerdi. Bu arada okul müdürü Mustafa Şen, Yüksek Öğretmen ve Teknik Yüksek Öğretmen okulundan getirttiği komandoları okulun ana binasına doldurmuş ve öğrencilerin derse girmelerini engellemiştir. Okulun idare bölümü ve muhasebe de bu binada olduğu için öğrenciler kayıtlarını yaptıramamakta ve burslarını alamamaktadırlar. Öğrenciler daha önce de okula girmek istemişler, fakat faşistler silahla saldırarak bunu engellemişlerdi. Öğrencilerin bütün protestolarına rağmen faşistler okuldan çıkarılmamıştır.

3 Kasım 1975 Salı günü öğrenciler tekrar derse girmek istemişler, fakat komandolar ateş açmışlardır. Derse girmek isteyen öğrencilerden biri bıçakla yaralanmış ve hastahaneye kaldırılmıştır. Olaylar sırasında komandolardan biri arkadaşları tarafından vurulmuş ve yaralı olarak kaldırıldığı hastahanede ölmüştür. Ölen Ülkü Ocaklı'nın cenazesi Afyon'a gönderilmiş ve Cenazeye MC'li bakan Ali Naili Erdem'de katılmıştır. MC hükümetinin bir bakanının cenazeye katılması, hükümetin faşist komandolarla açıkça işbirliği yaptığını bir kere daha göstermiştir. Fakat, MC hükümetinin faşist komandoları kullanarak yaptığı tertipler boşa çıkarılmakta ve faşist terör gençliğin mücadelesini durduramamaktadır.

Gazi Eğitim Enstitüsü öğrencileri olaylardan sonra yaptıkları açıklamalarında şöyle demektedirler: «Ders yapmak için okula girmek istediğimizde faşist komandoların, tabancalı saldırısına uğradık. Bu arada komandolardan bir tanesi de arkadaşları tarafından vurularak yere düşmüştür. Polisin gözaltına aldığı 22 komandonun üzerinden 4 tabanca, bomba ve bıçak çıkmıştır. Bütün bu gerçeklere rağmen, polis olaydan bir gün sonra 6 arkadaşımızı Ankara'nın çeşitli yerlerinden toplayarak gözaltına almıştır. Komandoların üzerinden çıkan silahları arkadaşlarımıza yüklemeye çalışmaktadırlar. Bizim ölüm olayıyla hiç bir ilgimiz yoktur.»

● TUTUKLU 15 GÖNEN ÖĞRETMEN LİSESİ ÖĞRENCİSİ SERBEST BIRAKILSIN!

25 Ekim 1975 günü Gönen Öğretmen Lisesi öğrencileri, okullarının tekrar öğretmen okuluna dönüştürülmesi, okuldaki keyfi uygulamanın kaldırılması ve faşist baskılara son verilmesi için bir protesto yürüyüşü yaptılar. Yürüyüş jandarma tarafından kanunsuz bir şekilde dağıtıldı, 50 öğrenci gözaltına alındı, bunlardan 15'i tutuklandı.

Gözaltına alınan öğrenciler den Osman Argun, Ali Doğan, Mehmet Kırca, Cemil Günaydın, Fethi Ünal ve Hayrettin Çetinkaya jandarma karakolunda dövüldüler ve işkence gördüler.

Gönen Öğretmen Lisesi öğrencileri taleplerini şöyle açıklıyorlar:

1 — Okuldaki keyfi uygulamalara ve faşist baskılara son verilmelidir.

2 — İki yıllık eğitim enstitülerine sınavsız olarak yatılı öğrenci alınmalıdır.

3 — Dokuzuncu eğitim şurasıyla, liseye çevrilen öğretmen okullarının tekrar açılmalıdır.

4 — Süresiz olarak okuldan uzaklaştırılan iki öğrenci hemen okula geri alınmalıdır.

5 — Notla tehdide son verilmelidir.

6 — İkinci dönemde ders ortalamasının 5 olma zorunluluğu kaldırılmalıdır.

7 — Amerikancı yoz eğitime son! Ulusal ve halka dönük eğitim!

8 — Yukardaki talepler için yürüyüş yapan ve bu yüzden tutuklanan Kazım Üstüner, Özkan Kılıç, Nadir Çiçek, Ali Doğan, Habib Yaşar, İbrahim Sarıoğlu, Hayrettin Çetinkaya, Osman Argun, Yılmaz Durmaz, Osman Peker, Ali Özer, Ömer Aslan, Ramazan Kaplan, Sefer Özçelik, Şakir Özmen derhal serbest bırakılmalıdır.

● İKİ SÜPER DEVLETE VE İŞBİRLİKÇİLERİNE KARŞI GENÇLİĞİN DEVRİMCİ YAYIN ORGANI YAKINDA ÇIKIYOR

Gençliğe hitap edecek devrimci bir dergi çıkarma çabası içinde olan gençler, dergimize ve çeşitli kuruluşlara yolladıkları açıklamalarında şöyle demektedirler:

«Türkiye gençliği daima halkının yanında yer almış, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele eden yiğit bir gençliktir. 12 Mart zulmüyle gençliğin mücadelesi kanla boğulmaya çalışılmış ama gençliğin içindeki yurtsever ve devrimci ateş söndürülememiştir. 12 Martın içinde yetişen revizyonistler gençliği etkilemeye çalışmıştır, ancak yurtsever ve devrimci gençliğimiz her geçen gün daha aktif bir şekilde mücadeleye katılmakta, faşistlerin ve sosyal - faşist revizyonistlerin halk düşmanı yüzünü ortaya çıkarmaktadır.

«Öğrenci gençlik, kendisini halkımızın meselelerinden koparan gerici öğrenime ve emperyalist kültüre karşı çıkmaktadır. Özerk Üniversite ve Demokratik Lise mücadelesi veren öğrencilerin üzerine polis ve panzer yollanmakta, faşist komandolar saldırtılmaktadır. Genç işçiler çok düşük ücretlerle bütün gün boyu çalıştırılmakta, Kürt gençleri üzerinde milli zulüm ve eritme politikası uygulanmaktadır.

«Gençliğin meseleleri halkımızın meselelerinden ayrı değildir. Devrimci gençliğin dergisi gençliğin somut meselelerini ele alarak bunu halkımızın Amerikan emperyalizmi ile Rus sosyal - emperyalizmi ve işbirlikçilerine karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesiyle birleştirecektir.

«Hakim sınıfların baskıları ve maddi yetersizlikler yüzünden çeşitli zorluklarla karşı karşıyayız, ama biz fedekar ve yiğit Türkiye gençliğine güveniyoruz. Gençliğin yayın organını çıkarırken hepinizin önerilerini, mektuplarını, bağışlarını bekliyoruz. Dergimizin isminin «Devrimci Birlik» olmasını düşünüyoruz. Fakat bütün devrimcilerin derginin ismi ve amblemi hakkındaki önerilerini bekliyoruz.»

Yazışma adresimiz: P.K. 1293 Karaköy/İSTANBUL

● İSTANBUL ÜNİVERSİTESİNİN AÇILIŞI POLİS KORDONU ALTINDA YAPILDI.

İstanbul Üniversitesi ve buna bağlı yüksek okulların açılışı 3 Kasım günü polis kordonu altında yapılmıştır. Öğrenciler Üniversitenin bahçesinde toplanarak bu durumu protesto etmişler ve «Demokratik Üniversite», «Kahrolsun Faşizm», «Katil İktidar» sloganlarını atmışlardır. Bu arada polis okulun bahçesine girerek, öğrencileri zorla dışarı çıkarmıştır. Öğrenciler dışarı çıkarken devrimci sloganları bağırmaya devam etmişlerdir. Bu arada dışarıdaki bir gurup komando öğrencilerin üzerine ateş açmıştır. 10 dakika kadar süren çatışmanın son bulmasından sonra 1500-2000 kadar devrimci öğrenci Vezneciler'e doğru yürüyüşe geçmişler ve devrimci sloganları bağırmışlardır. Vezneciler'e gelindiğinde öğrenciler faşizme ve emperyalizme karşı mücadele andı içerek dağılmışlardır.

Üniversite gençliği faşizme ve emperyalizme karşı aktif bir mücadele yürütmekte ve faşist tertipleri altetmektedir. «Provakasyon olur okula gitmeyin» diyen revizyonistlere, karşı devrimciler mücadele ediyor ve okullarını faşistlere terketmeyi reddediyorlar.





ELAZIĞ İPLİK: «VARSIN PATRON LOKAVTA, POLİS VE JANDARMASINA GÜVENSİN! BİZ DE İNANÇLI BİRLİĞİMİZE VE MÜCADELE AZMİMİZE GÜVENİYORUZ!»

Elazığ İplik Fabrikasında çalışıyorum. Daha önce patronla aramızda yapılan toplu sözleşmede 3.10.1975 tarihinde ikramiyelerimizin verilmesi şart koşulmuştu. Fakat patron sözünde durmadı, ikramiyelerimiz verilmedi. Buna bir de bahane uydurdu: «Param yok.» Patron, şimdiye kadar işçiyi pasif gördüğü için üzerimizde yoğun bir baskı sürdürüyordu. Fabrikaya faşist bir ordu kışlası gözüyle bakıyordu...

Bu durum karşısında 3/10/1975 günü benim de içinde bulunduğum 1. ekip makinaları durdurup işverene karşı direndik. «İkramiyeler verilene kadar direniş!» şeklindeki kararımızı patrona bildirdik. Patron hemen emniyeti haberdar etti ve yardıma çağırdı. İşyerine gelen emniyet müdür yardımcısı «eğer sizin grev hakkınız varsa patronun da lokavt hakkı var.» diye tehditler savurdu. Bizi işbaşı yapmaya zorladı. Fakat biz kararlıydık, hakkımızı alana kadar direnecektik.

İşbaşı yapmak üzere fabrikaya gelen 2. ekip de bizleri destekledi ve direnişe geçti. Patron işçilerin birliğini bozmak için 1. ekip dışındaki işçilere işbaşı yapmalarını, ikramiyelerinin verileceğini söyledi. İşçiler ise hep bir ağızdan «Hayır! Oyuna gelmeyeceğiz! Ya hep ya hiç!» diye cevap verdiler. Böylece patronun bir oyunu daha bozuldu.

Sonunda patron kurtuluşu lokavta gitmede buldu. Bayramdan bu yana fabrika kapalı duruyor.

Eğer patron lokavta gitmeyle azmimizi kıracağını sanıyorsa çok yanılıyordur. Varsın bizi açlığa mahkum etsin, varsın polisine, jandarmasına güvensin. Biz de birliğimize, beraberliğimize ve işçi ruhumuza güveniyoruz!

KEMAL BARUT

ALMANYA'DA TUTUKLU BULUNAN TÜRKİYELİ YURTSEVERLERİN SERBEST BIRAKILMASI İÇİN AÇILAN KAMPANYA DEVAM EDİYOR

Almanya'da tutuklu bulunan Türkiye'li yurtseverler Ömer Özerturgut, Yüksel Uğurlu, Mustafa Tutkun ve Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılmaları için açtığımız kampanya devam etmektedir. Bu hafta imza kampanyasına Ankara'dan 351 imza ve DAST (Devrimci Ankara Sanat Tiyatrosu) oyuncuları Samandağ'dan 285 imza, Mersin'den 35, Tire'den 80, İstanbul'dan 144 ve Söke'den 192 imza katılmıştır.

Topladıkları imzaları bir dilekçeyle Alman Büyükelçiliğine de yollayan Söke köylüleri dilekçelerinde şöyle diyorlar:

«Yurtlarının bağımsızlığı uğruna, emperyalizme ve faşizme karşı mücadele ettikleri için, iki yıla yakın bir zamandan beri Köln hapishanesi hücrelerinde tutulan 4 Türkiyeli yurtsever, Ömer Özerturgut, Mustafa Tutkun, Yüksel Uğurlu ve Hatice Yurttaş'ın serbest bırakılmalarını istiyoruz.

«Mahkemenin elinde hiç bir ciddi delil olmadığı halde, bu dört yurtseverin tutuklu bulunmalarına keyfi bir şekilde devam edilmektedir.

«En doğal ve en acil ihtiyaçları olan kitap, gazete, dergi okumaları, birbirleriyle görüşmeleri ve mektuplaşmaları hapishane idaresince ve davaya bakan mahkemece engellenmektedir.

«Bizler, bu baskı ve kanunsuzlukları aynı zamanda yıllar boyu Hitler faşizminin acısını çekmiş olan Alman halkına da yöneltilmiş bir tehdit olarak görüyoruz.

«Bu kanunsuzlukları protesto ettiğimizi bildiriyor, Türkiyeli 4 Yurtseverin serbest bırakılmalarını tekrar talep ediyoruz.»

4 Türkiyeli yurtseverin serbest bırakılmaları için Alman mahkemesini protesto edelim. Protesto mektuplarınızı şu adrese yollayabilirsiniz:

Herr Dr. de Somoskeoy
5 Köln
Langericht 1 gr. Strafkammer
BATI ALMANYA

Türkiyeli yurtseverlere hürriyet talebinizi Almanca olarak şu şekilde yazabilirsiniz:

«FREİHEİT FÜR VİER PATRİOTEN AUS DER TÜRKEİ!»

Türkiyeli devrimcilerle dayanışmamızı güçlendirelim, onlarla mektuplaşalım. Mahkeme masraflarının karşılanması için bağış toplayalım.

Mektuplarınızı **«5 Köln 30, Rochusstr. 350»** adresine yazabilirsiniz.

Mahkeme masraflarının karşılanması için toplayacağınız bağışları aşağıdaki adrese yollayabilirsiniz:

J. G. Schmidt, Konto-Nr. 65 34 655
Commerzbank, Zweigstelle Frankfurt - Bornheim

• İSKENDERUN'DA HADDEHANE İŞÇİLERİ BİR AYDIR DİRENİYOR

İşçilerden H. Yılmaz, patronun tüm baskılarına ve sarı sendikanın yıldırıcı çabalarına rağmen sürmekte olan direniş hakkında şöyle yazıyor:

«Koray firmasının montaj işçileri ücretlerinin artırılması ve kıdem tazminatlarının ödenmesi için bir aydır direniyorlar. Diğer kollarda çalışan işçiler arasında da büyük bir kaynaşma var ve genel istek direnme yönünde. İşte patronun en çok korktuğu şey de budur. Öyle bir direnişin gerçekleşmemesi için elinden geleni yapıyor. Direnişe önderlik ettiler bahanesiyle bazı arkadaşlarımızın çıkışını vererek onları açlığa mahkum ediyor.

Bir yandan patron baskısı sürerken öbür yandan sarı ASYM-İŞ sendikası efendisi adına oyunlar oynuyor. İnşaatların iki ay sonra teslim edileceği hemen herkesçe bilindiği halde, iki aya kadar greve gideceğini söylemekte. Hem bizim direnişimizi kırmaya çalışmakta, hem de henüz direnişe geçmeyen arkadaşların bizden uzak durmalarını sağlamaya çalışmaktadır. Arkadaşlar arasında: «Direnişe geçecek olanların çıkışlarının verileceğini» yayıyor.

İşçi arkadaşlar, bütün haklarımızı almak için birleşelim.

Sarı sendika AYSEM-İŞ'i kovup onu yerine kendi sendikamızı getirelim.

HİNT GERİCİLERİNİN ÇİN-HİNDİSTAN SINIRINDA GİRİŞTİKLERİ PROVOKASYON

Çin Dışişleri Bakanlığı sözcüsü, Hint askerlerinin Çin'in Tibet topraklarına geçerek yaptıkları provokasyon üzerine bir açıklama yaptı. 3 Kasım 1975 tarihli açıklama şöyledir:

«20 Ekim 1975, saat 15.30'da bir grup Hint askeri, Çin - Hint sınırının doğu kesiminde bulunan '7 Kasım 1959 - Gerçek Kontrol Hattı'nı aşarak, Çin'in Tibet topraklarına tecavüz etmiştir. Çin'in Tibet'teki Sınır Kontrolu görevlileri Hint askerlerine kontrol hattını aştıkları uyarısında bulunmuş ve derhal geri çekilmelerini talep etmiştir. Hint askerleri uyarıya hiç aldırmadan provokasyonlarına devam ederek, Çin Sınır Kontrolu görevlilerine ateş açmış ve onların can güvenliğini ciddi olarak tehdit etmiştir. Çin - Hindistan sınır kontrolu görevlileri kendilerini savunmak için karşı hücuma geçmek zorunda kalmıştır. Yukarda bahsi geçen Hint askerlerinin tecavüzü ve provokasyonuyla ilgili olarak Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanlığı Asya Dairesi sözcüsü, 22 Ekim 1975 günü öğleden sonra, Hindistan'ın Çin'deki Büyükelçiliğinin geçici maslahatgüzarına bir protesto notası yollamıştır. Çin Sınır Kontrolu Görevlilerinin kendilerini korumak zorunda kalarak karşı hücuma geçtiğini ve dört Hint askerini öldürdüğünü açıklamış ve Çin tarafının dört Hint askerlerinin cesetlerini, Hint tarafına geri vermeye hazır olduğunu şifahen bildirmiştir. 25 Ekim öğleden sonra Çin'deki Hindistan Büyükelçiliği Maslahatgüzarı, Çin Dışişleri Bakanlığı Asya Dairesi Sorumlusunu ziyaret ederek Hindistan'ın Hint askerlerinin cesetlerini, silahları ve mühimmatı geri almak istediğini belirtmiştir. 28 Ekim tarihinde Pekin saatiyle 14.00 de, Hindistan temsilcisi Çin Tibet'ine gelip, Gerçek Kontrol hattının Çin tarafına geçerek, Hint askerlerinin cesetlerini, silahları ve mühimmatı teslim almış ve bu konuda bir tutanak imzalamıştır. Yukarda sözünü ettiğimiz olaylar durumu açıkça ortaya koymaktadır.

Hint askerlerinin Gerçek Kontrol Hattını aşarak Çin Tibet'ine sızdığı bir gerçektir. Ama Hindistan, bu gerçeği hiçe sayarak Çin görevlilerinin Hindistan topraklarına sızdığını iddia etmiş ve ateş açan ve provokasyon yapanlar Hint askerleri olduğu halde, Çin görevlilerinin pusu kurduğu iftirasını yaymıştır.

Çin - Hindistan sınır meselesi konusunda Çin hükümetinin tutumu herkezce bilinmektedir. Çin hükümeti öteden beri, bu konuda Hindistanla bir anlaşmaya varılıncaya kadar, sınırdaki mevcut durumun korunmasından yana olmuştur. Çin hükümeti bu konuda tek taraflı olarak kendi inisyatifiyle bir dizi tedbir almıştır. Çin - Hindistan sınırındaki Gerçek Kontrol Hattının Çin tarafında görevli bulunan Çin Sınır Kontrol İstasyonu görevlileri, Çin hükümetinin bu ilkeli tutumuna daima titizlikle riayet etmiştir. Hint hükümetinin bundan böyle benzeri olayların tekrarlanmaması için etkili tedbirler alacağını umarız.»

MAKİNA DAİRESİNE YAZILAN «KAHROLSUN FAŞİZM» SLOGANI YÜZÜNDEN SÖKE'DE 11 ÇIRÇIR İŞÇİSİ İŞTEN ATILDI

Biz, 11 çırçır işçisi, Söke'nin büyük toprak beylerinden ve büyük tüccarlarından Tuntaşlar'ın çırçır fabrikasında çalışırken 7 Ekim 1975 günü işten atıldık. İşten atılışımıza üstü kapalı olarak gösterilen gerekçe, fabrikanın makina dairesinin duvarına yazılmış olan «Kahrolsun Faşizm» yazısıydı.

Gerek bu fabrikada gerek diğer toprak beylerinin fabrikalarında çalışan çırçır işçileri işe girerken ne kadar para alacağını bilmez. Hafta sonu ne verirlerse onu alırız. Çalıştığımız iş yerinde yemek ve sigara paydosu verilmez. Bir makinada üç kişi çalışıyorsa, bu üç kişi teker teker yemeğe giderler. Yemeğini yiyen hemen işin başına koşmak zorundadır. İş güvenliğimiz yoktur. Cumartesi ve Pazar tatillerimiz yoktur. Gördüğümüz muamele tam bir köle muamelesidir.

Bu durumda baş vuracağımız bir sendikamız da yoktur. Söke çırçır işçilerinin bir kısmının üye oldukları Teksif sendikası ise patron sendikasıdır. Bu sendikanın işçi haklarını aradığı görülmemiştir.

Biz bu gidişe boyun eğmek istemiyoruz artık. Bütün çırçır işçisi kardeşlerimize sesleniyoruz. Toprak beylerine, patronlara ve onlarla işbirliği yapan sarı Teksif sendikasına karşı birleşelim. Birimiz işten atıldığında hep birlikte direnişe geçelim. Bizim en büyük silahımız birliğimizdir.

İşten atılan 11 çırçır
işçisi adına
ERTAN SÖNMEZ

HALKIN SESİ

HAFTALIK DERGİ

- Sahibi: **İLKER SÜMERKAN**
- Sorumlu Yazı İşleri Md. **FİKRET ULUSOYDAN**
- Yönetim Yeri: **Çatalçeşme Sok. 46/11 Çağaloğlu - İstanbul**
- Yazışma ve Abone Ad. **P.K. 1112, Sirkeci - İst.**
- **Baskı: ARZUM Tk. MAT.**
- Abone şartları: Yurtiçi Yıllık 125. Altı aylık 65 TL. Avrupa (Uçak) Yıllık 200. Altı aylık 100 TL.
- İlân şartları: Santimi 30 TL. Yayın ilânı: Çerçevesi 100 TL.
- İstanbul Dağıtımı: **FUAT BÜTE**
- Türkiye dağıtımı: **HÜRRİYET DAĞITIM**

Büyük Ekim Devriminin Açtığı Yolda İlerleyen Halklar İki Süper Devleti Altedecektir

Lenin ve Bolşevik Partisi önderliğindeki Rusya proletaryasının, 58 yıl önce 6-7 Kasım'da başardığı Büyük Ekim Devrimi, dünya tarihinde yeni bir çağı, proleter devrimleri ve milli kurtuluş savaşları çağını açtı. Ekim Devrimi ile, proletaryanın dünya devrimi mücadelesi ve ezilen ülkelerle milletlerin bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesi tek bir cephede birleşiyordu. Ekim devrimi, bütün ülkelerin proletaryasına dayanacak bir temel ve örnek yaratmıştı. Lenin ve Stalin'in önderliğindeki Sovyetler Birliği, halkının bütün imkanlarını dünya devrimi için kullandı, dünya devrimini var gücüyle destekledi. Doğu'nun ezilen halklarını uyandıran, onlara coşkunluk veren Sovyet Rusya, emperyalizmine karşı ezilen ülkelerin ve milletlerin kurtuluş mücadelesine yıllarca destek verdi.

Rusya'da burjuvaziyi deviren proletarya, sosyalizmin inşasına girişti. Ancak Sovyetler Birliği'nde sınıf mücadelesi sona ermemişti, devrik burjuvazi pusuda bekliyordu. Burjuvazi çeşitli alanlarda yürüttüğü mücadele ile Sovyetler Birliği'nde eski düzeni geri getirmeye çalıştı. Lenin ve Stalin'in proletarya diktatörlüğü devleti, direnen burjuvaziye karşı sınıf mücadelesini yıllar boyu yürüttü.

Sovyet devletine ve Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ne kadar sızan burjuvazi eskinin emperyalist Çarlık düzeninin özlemiyle yanıp tutuşuyordu. Stalinin bu sayfamızda yer verdiğimiz makalesi işte bu unsurları hedef almaktadır. Stalin bu günün sosyal - emperyalistlerini daha o zaman teşhis etmişti. Stalin'in ölümünden sonra Sovyetler Birliği'nde adım adım parti ve devlet iktidarını ele geçiren Kruşçev - Brejnev karşı - devrimcileri, Çarlık'ı geri getirmek isteyen burjuvazinin temsilcileriydiler. Kruşçev - Brejnev revizyonistleri, dünya halklarından devrim mücadelesini bir yana bırakmalarını ve her şeyi Sovyetler'in ABD ile girişeceği yarışa ve rekabete tabi kılmalarını istediler. Moskova'daki yeni çarların, ABD ile giriştikleri «etki alanlarını» ele geçirmek ve dünya hakimiyetini elde etmek mücadelesi bugün bir dünya savaşının kaynağı haline gelmiştir. Dünyayı yeniden paylaşmak isteyen Sovyet sosyal - emperyalizmi bugün, en saldırgan ve tehlikeli emperyalist güç durumundadır.

Stalin yazısında, «Türkiye'de «Şu veya bu büyük devletle» «etki alanları kurmak» isteyenleri hedef alıyor. İşte, bugün Amerikan emperyalistleri ile yurdumuz üzerinde hegemonya mücadelesi veren sosyal - emperyalistler bu unsurların takipçileridirler. Moskova'daki yeni çarlar, Ekim Devriminin kazançlarını tamamen tasfiye etmişler, Lenin ve Stalin'in yoluna ihanet etmişlerdir.

Dünya proletaryası ve ezilen halklar ise, Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerlemeye devam ediyorlar. Emperyalizmin temel direği olan iki süper devlet, büyük güçlükler içindedirler ve bağımsızlık, kurtuluş ve devrim mücadeleleri karşısında gün begün geriliyorlar. Bir dünya savaşının kaynağı olan iki süper devlet halkların devrim mücadeleleriyle mezarlarına gömüleceklerdir. Dünyada ilk sosyalist devletin kurucusu olan, Sovyet proletaryası yeni çarlar da yıkacak ve Sovyetler Birliği'nde proletarya diktatörlüğü mutlaka yeniden kurulacaktır.

Ekim Devrimi'nin açtığı çağda ilk milli kurtuluş kıvılcımını yaratan halkımız, yurdumuza göz diken Sovyet sosyal - emperyalistlerini ve ABD emperyalistlerini yere çalacaktır.

Bugün, Büyük Ekim Devrimi'nin açtığı yoldan ilerlemek, iki süper devlete karşı mücadele bayraklarını daha da yükseltmekle mümkündür.

«Büyük devletlerle dünyada yeniden etki alanları kurmak düşüncesi, Ekim devriminin dış politikasını tasfiye etmek demektir.»

İkinci tehlikeye geçelim.

Bu tehlikenin ayırt edici niteliği, uluslararası proletarya devrimine inançsızlık; onun zaferine inançsızlık; sömürgelerdeki ve bağımlı ülkelerdeki milli kurtuluş hareketine karşı şüpheci tutum; başka ülkelerin devrimci hareketinin desteği olmaksızın ülkemizin dünya emperyalizmine karşı duramıyacağı gerçeğini kavrayamamak; devrim en azından bir dizi ülkede zafere ulaşmadığı sürece, istilaya karşı güvence altında olmadığı için tek ülkede sosyalizmin zaferinin kesin olamıyacağı gerçeğini kavrayamamak; sosyalizmin tek ülkede zaferinin tek başına amaç olamıyacağı, fakat başka ülkelerdeki devrimin gelişmesi ve desteklenmesinin aracı olması gerektiği yolundaki enternasyonalizmin başta gelen gereğini kavrayamamak.

Bu, milliyetçilik ve yozlaşma yoludur, proletaryanın uluslararası siyasetinin tamamen tasfiye edilmesi yoludur. Çünkü bu hastalığa tutulan bazıları, diğer bütün ülkelerin menfaatlerinin bizim ülkemizin menfaatlerine feda edilmesi gerektiği düşüncesinde oldukları için, ülkemizi uluslararası devrim hareketi adı verilen bütünün parçası olarak değil, fakat bu hareketin başlangıcı ve sonu olarak görüyorlar.

Çin'deki kurtuluş hareketini mi desteklemek? Fakat niçin? Bu tehlikeli değil mi? Bizi başka ülkelerle çatışmaya götürmez mi? Diğer «ileri» devletlerle birlikte Çin'de «etki alanları» tespit etseydik ve Çin'in şu veya bu parçasını kapsaydık daha iyi olmaz mıydı? Bu, yararlı ve hem de daha tehlikesiz olurdu... Almanya'daki kurtuluş hareketini mi desteklemek? Tehlikesine değer mi? İtilaf devletleriyle Versay anlaşması üzerinde birleşmek ve bunun için şunu veya bunu bedel olarak almak daha iyi olmaz mıydı?... İran, Türkiye ve Afganistan ile dostluğu mu devam ettirmek? Bu oyun, karşılığına değiyor mu? Şu veya bu büyük devletle «etki alanlarını» yeniden kurmak daha iyi olmaz mıydı? vb. vb..

Bu, Ekim devriminin dış politikasını tasfiye etmeye ve yozlaşma unsurları yetiştirmeye çalışan yeni türde bir milliyetçi «ruh hali» dir.

STALİN

9 Haziran 1925
Sorular ve Cevaplar, Eserler (Almanca). cilt 7,.s. 144-145

Arnavutluk Emek Partisinin kuruluş yıldönümü

Marksizm-Leninizm yolunda mücadele ve zaferle geçen 34 yıl

Geçtiğimiz 8 Kasım'da, başında Enver Hoca'nın bulunduğu Arnavutluk Emek Partisi ve bütün Arnavutluk halkı, AEP'nin kuruluşunun 34. yıldönümünü kutladı.' 8 Kasım 1941'de Arnavutluk Komünist Partisi olarak kurulan ve sonradan AEP adını alan partinin bayrağı, Marksizm - Leninizm yolunda mücadele ve zaferle dolu olarak geçen 34 yıldan sonra bugün, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti'nin üzerinde şerefle dalgalanmaktadır. Arnavutluk Komünist Partisi'nin kurulması ve Marksizm - Leninizmi kendi devriminin somut pratiğiyle birleştirmesi, Arnavutluk tarihinde yeni bir dönem açmış ve öyle muazzam başarıların kaynağı olmuştur ki, Arnavutluk halkı bu dönemi «Parti çağı» olarak anmaktadır.

Arnavutluk Komünist Partisi, ilk kurulduğu andan itibaren «hürriyet hibe edilemez, kanla ve fedakarlıklarla kazanılır» sloganı altında faşist İtalyan istilacılarına karşı mücadeleye atılmış, milli kurtuluş ve bağımsızlık davasının en kararlı savunucusunun proletarya olduğunu ispatlamıştır. AKP, bu dönemde milli kurtuluş mücadelesini halkın demokratik iktidarının kurulması hedefiyle birleştirdi, bu amaçla işçi-köylü ittifakını ve proletarya önderliği etrafında halkın bağımsız gücünün yaratılmasını esas aldı. AKP bu sayede, bütün ülkeyi faşist işgalden kurtardıktan sonra, kapitalizm yolunun değil sosyalizm yolunun başlangıcı olan Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin kurulmasını sağladı.

Arnavutluk Emek Partisi, 1950'lerin ortalarından bu yana, Kruşçev - Brejnev dönek kliğinin en azgın saldırılarına hedef oldu. Modern revizyonizmin hiç bir baskı ve tehdidine boyun eğmeyen, bütün gücünü Marksizm - Leninizme bağlılığından ve dünya halklarının menfaatlerini her şeyin üstünde tutmasından alan AEP, proletarya diktatörlüğünü granitten bir kaya gibi korudu, bütün ülkelerin Marksist - Leninistlerine bir cesaret ve azim örneği verdi. Arnavutluk Emek Partisinin bu mücadelede ideolojik saflığını ve siyasi çizgisini koruması, gerek sosyalizmin inşasında, gerekse ülke hayatının devrimcileştirilmesinde kazandığı bütün başarıların anahtarını teşkil etti.

Kurtuluştan bu yana geçen otuz yıl içinde, Arnavutluk Emek Partisi'nin önderliği sayesinde Arnavutluk halkı büyük zorlukların üstesinden gelmiş, iç ve dış gericileri altetmiş, kendi gücüne dayanarak sosyalizmi kurmuştur. Bugün bütün dünyada halkının tek kuruş vergi ödemediği biricik ülke, Arnavutluk'tur. Gene elektriğin en ücra köylere kadar, üstelik parasız olarak ulaştırıldığı ilk ülke, Arnavutluk'tur. Bugün Arnavutluk'ta bütün sağlık hizmetleri bedavadır. Güçlü bir sosyalist sanayi kurulmuş, tarım tamamen kollektifleştirilmiş, bütün halkın silahlandırılması sayesinde ülkenin milli savunması gerçek teminatına kavuşturulmuştur. İki süper devletin hegemonya mücadelesinin kızıştığı Avrupa'da, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti, yalnız sosyalizmin değil, hürriyet ve bağımsızlık ülküsünün de feneri olarak halklara ve milletlere ışık saçmaktadır.

Arnavutluk Emek Partisinin ve Arnavutluk halkının mücadele tarihi, Türkiye emekçileri için daha nice önemli derslerle doludur. Türkiye için, iki süper devletin ve özellikle Sovyet sosyal - emperyalizminin baskı ve tehditlerini arttırdığı Balkanlar'da, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti ile dostluk çok büyük bir önem taşımaktadır. Emperyalistlerin hor gördüğü bu «küçük» ülke, kendi gücü ve ezilen ülkeler, milletler ve halklarla dostluğu sayesinde, en büyük uluslararası sömürücü ve zalimlere meydan okuyor. Türkiye'nin ve Türkiye halkının gerçek dostları, iki süper devlet ve diğer emperyalistler değil, en başta Arnavutluk ve Çin gibi gerçek sosyalist ülkeler ve bütün diğer üçüncü dünya ülkeleridir.

Arnavutluk proletaryasının ve halkının büyük bayramını candan kutlarız.